8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUN

HERVÉ de PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

HERVÉ DE PESLOUAN

AMIRALUL NISIPURILOR

Traducere de
MARIA ANDREESCU

Cuprins

PARTEA I-a MISTERIOASA NAIDA........................3

CAPITOLUL 1. UN TRIO CAM DEOCHIAT..............................3
CAPITOLUL 2. FEMEIA CU OCHII DE AMETIST....................10
CAPITOLUL 3. PE MALURILE LACULUI...............................17
CAPITOLUL 4. ARTA DE A MINŢI.......................................22
CAPITOLUL 5. ŞEICUL NAID BEN MOHAMED......................28
CAPITOLUL 6. PĂSĂRILE DE NOAPTE.................................33
CAPITOLUL 7. PE MALURILE GOLFULUI.............................39
CAPITOLUL 8. CIUDATUL CĂPITAN AMALFI........................44

PARTEA II-a ENIGMA DEŞERTULUI....................50

CAPITOLUL 1. PRIMELE CIOCNIRI......................................50
CAPITOLUL 2. CÂND AI UN SUFLET MÂNDRU.....................57
CAPITOLUL 3. SUB SEMNUL SEMILUNEI NEGRE..................63
CAPITOLUL 4. EXPLICAŢII..69
CAPITOLUL 5. FUGA..75
CAPITOLUL 6. VIZIUNEA DE NEUITAT................................80
CAPITOLUL 7. ORA H..85
CAPITOLUL 8. LA CE SERVEŞTE UN DIPLOMAT..................91

EPILOG...97

PARTEA I-a
MISTERIOASA NAIDA

CAPITOLUL 1.
UN TRIO CAM DEOCHIAT

— Pietro!

Chemarea ce răsuna în aerul greoi al amiezii făcu pe câţiva arabi care târguiau curmale şi smochine în jurul moscheii din Tunis, să se întoarcă. În mijlocul străzii, un om voinic, cu casca colonială dată pe ceafă, cu mâinile-n şolduri şi cu capul sus. Cu înfăţişarea aspră a colonistului care s-a călit luptând împotriva bandelor de jefuitori şi vânând fiarele sălbatice ale deşertului, îşi repetă strigătul:
— Pietro!

Curioşii se întoarseră de astă-dată dea-binelea. Căutând pe cel strigat. Sub bolta din faţa moscheii, zăriră pe un alt individ coborând spre strada Sitei, care duce la bazar. Buimăcit probabil de zarva şi forfota indigenilor, din jurul lui, habar n-avea că fusese chemat. Dar un băieţaş desculţ îl trase de haină în nădejdea unui bacşiş, spunându-i încet: — Sidi, te cheamă un sidi…

Necunoscutul se întoarse atunci, puse mâna streaşină la ochi şi scormoni bănuitor cu privirea mulţimea.

— Pietro, se auzi pentru a treia oară. De astă dată Pietro zări pe colonist stând nemişcat în acelaşi loc ca şi mai înainte.

Se apropie şi-i întinse mâna: — *Per la maddona,* d-ta

erai, signor Sampieri?

— Dar cine vroiai să fie? spuse celălalt iar gura lui ştirbă se întredeschise într-un râs prietenos, în timp ce buza de jos i se pierdea în stufoasa-i barbă roşie. Fireşte că eu sunt. Şi petrecându-şi braţul pe după al noului sosit, plecară împreună.

— Nu te-ai îngrăşat, spuse colonistul către Pietro cu oare-care ironie.

Şi era adevărat. Sampieri mai era el treacă-meargă îmbrăcat aproape ca toţi coloniştii, cu o cămaşă de pânză cu buzunare, pantaloni scurţi uzaţi şi murdari, cizme moi, dar Pic ti o era într-un hal făr' de hal. Nişte pantaloni de catifea vărgată, căreia de roasă ce era i se vedea ţesătura de dedesubt, o cămaşă veche kaki de model american şi un şnur ce-i ţinea loc de cravată, alcătuiau mai toată toaleta lui.

Nişte pantofi de pânză a căror talpă de sfoară împletită începuse să se destrame îi acopereau picioarele şi în cap purta un basc slinos, care abia îi putea cuprinde de bine, de rău, părul negru şi buclat.

Pietro se scuză cum putu:

— Adevărat, signor Sampieri, dar nu e vina mea. Ştii bine că nu-i uşor de găsit de lucru pe vremea asta de şomaj.

— Şi unde pui că tu ai avut totdeauna câte un fir de păr în podul palmelor; dimineaţa şi seara le împleteşti cu grijă împreună şi de asta te cam stinghereşte la lucru, hai?

— Râzi, signor Sampieri, spuse celălalt pălind şi căutând să se elibereze din strânsoarea italianului. Dar te asigur că viaţa e foarte grea.

Signor Sampieri îşi continuă drumul, toi ţinând de braţ pe Pietro, şi ajunse la strada Zituna.

— Hai s-o luăm pe aici. Aş avea poate să-ţi propun ceva. Dacă primeşti…

— De ce n-aş primi?

— Pentru că sunt unele riscuri. Dar tu trebuie că eşti învăţat cu d-al de astea. Că doar nu treci drept chiar aşa

de naiv, Pietro.

— Păi… Şi zi e rost de niscaiva împuşcături?

— Şi de împuşcături şi lovituri de cuţit.

— A, spuse Pietro, fără niciun fel de entuziasm. Şi crezi totuşi că am s-o scot la capăt?

— Păi de, ştiu şi eu, răspunse celălalt ridicând din umeri.

— Se plăteşte bine încalţe?

— Da se plăteşte bine. Până în trei luni de zile poţi fi îndeajuns de bogat ca să te întorci în Italia cu cel puţin 50.000 de lire.

Ochii negri ai lui Pietro străluceau ca nişte mărgele; tresări: — Trebuie să omor pe cineva?

Sampieri izbucni în râs. — Nu, nu trebuie sa omori pe nimeni… Cel puţin deocamdată.

— A, şi atunci cu ce te pot servi?

— Cu altceva. Dar haide omule, mergi odată. Parcă ţi s-ar lipi pietrele uliţelor de talpă.

— Vezi că aş vrea să pricep…

— Toate la vremea lor. Mulţumeşte-te să asculţi şi, dacă vei primi, să te supui…

— Pentru d-ta am să lucrez, signor Sampieri?

— Poate. Pentru mine şi pentru alţii…

— Bine, dar pentru cine anume?…

— Haide, sfârşeşte. Şi Sampieri strânse mai puternic braţul lui Pietro, care scoase un ţipăt de durere.

— O, mă doare.

— Tot mai simţi rana pe care o ai de la glontele pe care ţi l-am trântit în ziua când dădeai târcoale puţin cam prea de-aproape casei mele din Erytrea?

— Să nu vorbim despre asta…

— Ba dimpotrivă, să vorbim. Cum se face că eşti acum la Tunis? Pe câte ştiam, erai expulzat. N-ai făcut trei ani de puşcărie în închisorile Alteţei Sale Bey-ului?

— Hm…

— Şi apoi, parcă-mi mai amintesc, că ai avut şi în Franţa câteva buclucuri?

— Aşa vorbesc gurile rele, mărturisi Pietro. Dar omul nu trebuie să creează tot ce se spune.

— Nu. Dar trebuie să spui tot ce se crede. Şi deoarece Italia ţi-e închisă şi ţie şi stimabilului tău tată, deoarece Franţa nu-ţi convine şi şederea în Africa nu e sănătoasă pentru tine, zău nu ştiu unde te-ai putea duce.

Zâmbetul schiţat de Pietro aducea mai degrabă a strâmbătură.

— Ei, parcă despre d-ta, signor Sampieri, nu se vorbeşte că…

— Ce? Sa faci bine să taci. Aici sunt Oliviero Sampieri, negustor din Nalut, din Tripolitania. Sunt cunoscut, mă bucur de o reputaţie bună; ce a fost, a fost.

— Păi asta spuneam şi eu.

— Departe griva de iepure, amice… răspunse celălalt, fără să se ofenseze de subînţelesurile tovarăşului. Deosebirea e că eu am pe judecători în buzunar pe când tu nu ai o leţcaie.

— Asta chiar că e aşa.

— De fapt, ce e cu venerabilul tău părinte? Unde e?

— La Tunis.

— A, care va să zică ai venit să respiri aerul din patrie. Ai? Idiotule… întoarcerea fiului risipitor, nu alta… Tare mă tem numai că viţelul cel gras a rămas netăiat. Hai să intrăm aici.

Sampieri împinse pe Pietro într-o cafenea arabă, în care trei indigeni stăteau la taifas sorbindu-şi trei păhărele de ceai cu mentă.

Se aşezară turceşte într-un coli; Sampieri chemă pe cafegiu şi-i şopti ceva la ureche. Adăogă apoi cu glas tare: Şi să fim lăsaţi în pace. Trage obloanele şi dă afară pe toţi aceşti pierde-vară.

— Bine, sidi, spuse cafegiul cu o plecăciune. Execută ordinul. Peste o clipă cafeneaua era goală. Signor Sampieri fluieră satisfăcut, comandă două pahare cu ceai de mentă şi recomandă încă odată patronului să aibă grijă să nu fie turburaţi de nimeni.

— O ţigară, Pietro?

— Cu plăcere, signor Sampieri.

Cei doi bărbaţi, colonistul şi adolescentul, căci Pietro să tot fi avut 20-22 de ani, îşi aprinseră ţigările şi rămaseră o clipă în tăcere. Apoi după ce-şi astâmpăraseră setea, signor Sampieri, reluă conversaţia:

— Carevasăzică, tu ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ceea ce-ţi propun.

— Adică?

Colonistul lovi cu pumnul în tava de aramă pusă în faţa lui pe o masă joasă. — Drace, auzi vorbă, să intri în serviciul meu!

— Drept ce?

— Drept ce-oi vrea eu… Puşlamaua aia bătrână de taică-tău încă n-a dat ortul popii nu-i aşa? Am nevoie de voi doi…

— Dar…

— Taci din gură. Am eu ac de cojocul vostru: vă bag la răcoare oricând vreau. Asasinii bietului Omar Ben Ahmed, Allali să-i păzească sufletul, încă n-au fost găsiţi până în ziua de azi.

Tânărul păli iar. — Te rog, signor Sampieri, nu ţipa aşa.

— Idiot ce eşti. N-ai înţeles că Aii e surd?

Auzindu-şi numele, cafegiul care stătea întors cu spatele la cei doi clienţi, întoarse spre ei chipul lui veşnic râzător, făcu o plecăciune şi apoi îşi făcu din nou de lucru la obloane.

Pietro scoase un oftat şi băgă mâna-n buzunar. Dar celălalt prinse de veste şi-l apucă de braţ.

— A nu, puştiule, asta nu. Cu mine nu merge. Ia dă-mi jucărica.

Smunci mâna tânărului din buzunar şi un cuţit din acelea care se închid căzu pe covor. Signor Sampieri îl ridică.

— Bravo. Ţi-e frică să nu te atace careva. Ţine minte odată pentru totdeauna, că de ar fi să mor în astă seară,

până într-o săptămână tu şi tatăl tău veţi fi spânzuraţi. Dădu duşcă paharul şi mormăi: — Ali, adu o sticlă. Paharele tale sunt mai mici decât ouăle de porumbiţă…

După ce umplu din nou paharele ochi, Sampieri puse mâna lui uriaşă cu unghiile pătrate pe şoldul tovarăşului: — Verişoară-ta, mica Maddalena, e tot cu voi?

Pietro clătină din cap: — Nu signor, e în Franţa.

— Atâta pagubă. Şi ce face în Franţa?

— Naşa ei, signora Prouvayre, ne-a cerut să o dăm internă la o mănăstire. O, s-a făcut domnişoară, Maddalena.

— Nu mai spune. Şi e mult de când n-ai mai văzut-o?

— Foarte mult. Tata a văzut-o anul trecut.

— A, tatăl tău avea nevoie de bani?

— Nu signor, dar trebuie întotdeauna să păstrăm bunele relaţii cu cei ce ne vor binele.

— Ce profitor… Mda…

Colonistul păru să stea câtăva vreme la chibzuială, apoi spuse: — Ascultă-mă bine.

— Da signor.

— Ai să te duci la tatăl tău, chiar acum. Ai să-i spui că-l aştept aci. Ai să-i repeţi tot ce ţi-am spus. Am nevoie de voi doi… şi de Maddalena…

— De verişoară-mea?… Dar n-o să admită niciodată…

— Nici nu ştii măcar ce-i cer. Şi de fapt nici n-am să-i cer nimic. Totuşi am nevoie de ea. Am să vă explic diseară despre ce e vorba.

— Şi dacă padre nu vrea să vie?

Signor Sampieri rânji: — Atunci ai să-i spui lui „padre” al tău să-şi păzească pielea. Dacă până la ora 8, nu v-aţi înfiinţat amândoi aici, cunosc cu nişte oameni la prefectură, care ar fi încântaţi să ştie în ce fel a murit Omar Ben Ahmed.

— Dar…

— Ajunge. De trei săptămâni vă tot caut. Am norocul să te găsesc în clipa în care nici nu mai speram… Şi-ţi închipui acum că am să mă pun din nou pe căutat? Am

nevoie de voi.

— Foarte mulţumesc.

— Taci din gură. Trebuie că într-adevăr am mare nevoie de voi. Pentru ca să mă adresez unor tâlhari ca voi doi. Dacă planul meu reuşeşte, ai 50.000 de lire. Ţi-am spus-o. 50.000 pentru tine şi 50.000 pentru taică-tău. Ai priceput? De altfel după ce tata îşi va fi luat partea, vei fi liber să i-o… iei înapoi., asta te priveşte…

— Oricum… o să mă întrebe…

— N-are să te întrebe absolut nimic. Eşti tânăr, Pietro. Padre al tău, bătrânul Benito, o deprins cu de'al de astea. Nu va fi prima oară că lucrăm împreună. Hai şterge-o. Ai venit?

Şi-l înghionti pe Pietro spre uşă.

CAPITOLUL 2.
FEMEIA CU OCHII DE AMETIST

După plecarea lui Pietro, colonistul mai rămase câteva minute întins pe pernă, sorbind un ultim pahar de liqueur. Apoi chemă cafegiul:

— Stăpâna e aici?

— Da, sidi.

Întreab-o dacă pot s-o văd.

— Bine, sidi.

Aii dispăru după o draperie. Sampieri îşi trecu prin părul ciufulit un pieptene cu o cochetărie de care nu l-ai li putut crede în stare, apoi îşi aranjă cravata şi-şi şterse pantalonii de praf.

— Divina stăpână te aşteaptă, sidi.

— Iaca viu... Ascultă, ai să vezi pe omul care*: i* fost adineaori aci, înapoindu-se cu încă unul mai bătrân. Ăla e tatăl lui. Ai să-i găzduieşti aici, ai să le dai de mâncare, dacă le e foame, de băut, dacă le e sete. Şi mai amestecă alcool în vinul lor. Am nevoie să fie cu chef. Iar dacă te întreabă ceva, tu să taci chitic. N-ai văzut, nici pe-acolo n-ai trecut. Lasă-le toate în seama mea.

— Bine, sidi.

Colonistul ridică draperia, trecu într-un coridor proaspăt văruit, care dădea într-o curte interioară, răcoroasă şi parfumată, în care murmura o fântână ţâşnitoare ca în majoritatea caselor arabe. Această grădină în miniatură, era înconjurată de o vastă galerie acoperită, în care dădea uşile camerelor. Totul era de o curăţenie pedantă care contrasta cu pernele rupte şi rogojinile prăfuite din

cafenea.

Signor Sampieri străbătu curtea, culese o begonia, îşi răcori mâinile în apa: fântânei, şi după ce-şi puse floarea la butonieră, se opri în faţa unei uşi închise din dosul căreia se auzea ţăcănitul caracteristic al maşinii de scris.

Îşi scoase casca, zâmbi cât mai amabil şi bătu în uşă.

— Intră, se auzi un glas de femeie.

În camera mobilată în stil european cu un lux neaşteptat pentru o casă arabă, fie ea chiar şi-aşa de îngrijit ţinută ca aceasta, o tânără femeie bătea la maşină cu o mare iuţeală textul unui raport.

— D-ta eşti Sampieri? îi spuse ea fără a întoarce capul.

— Da, doamnă, eu simt.

— Bine, aşteaptă o clipă.

Colonistul se supuse, iar tânăra femeie, după ce termină pagina şi mai corectă cu cerneală o greşeală, se întoarse şi spuse: — Te ascult.

Necunoscuta era într-adevăr foarte frumoasă. Ovalul admirabil de pur al feţei ei, încadrat de un păr negru şi bogat strâns pe ceafă într-un coc mare. Exprima energie şi autoritate. Buzele ei subţiri, mici, strânse, erau din acelea care nu se deschid niciodată decât cu un scop anume, ochii ei mari şi stranii priveau pe Sampieri drept în faţă, fără şovăială.

Colonistul nu putu înfrunta această privire, a cărei strălucire limpede îl turbura. Necunoscuta avea într-adevăr ochi ciudaţi de o culoare nelămurită, asemeni unui giuvaer preţios şi rar. Ochi vioi, ca de ametist. Iar privirea ei stranie făcea şi mai enigmatic chipul acesta senin şi de neuitat.

— Haide, vorbeşte Sampieri.

Glasul ei muzical se făcu aspru, dur, autoritar. Era glasul unui şef.

Sampieri făcu un pas, întinse mâna ca să prezinte omagiile lui stăpânei casei, dar ca nu văzu sau nu voi să vadă gestul; Sampieri păli scrâşnind din dinţi. În cele din urmă, spuse încruntat: — Am găsit oamenii de care vă

vorbisem.

— În sfârşit.

— M-a costat scump.

— Ţi se va plăti.

Necunoscuta puse accentul pe *se* cu o nuanţă de respect, iar Sampieri, cu o licărire de satisfacţie în privire, urmă: —Vor fi aci diseară. Nepoata e în Franţa.

Tânăra femeie îşi încrucişă mâinile fine şi diafane pe genunchi. Erai îmbrăcată cu un fel de pijama de mătase, care-i lăsa braţele goale, dând mişcărilor ei o nesfârşită graţie.

— Dacă nepoata e în Franţa, ce să fac cu aceşti doi bărbaţi?

— M-am gândit că...

— Nu e treaba d-tale să gândeşti, Sampieri. Treaba d-tale e să execuţi. Asta e tot. Să revenim la chestiune.

Sampieri îşi stăpâni mânia. M-am gândit, totuşi, că ar fi bine să faceţi cunoştinţă cil ei. De nu mă înşel, doamnă, vă interesează anumite hârtii pe care le deţine d-na Prouvayre, naşa tinerei fete. Maddalena o vede des pe naşa ei. Pe cât am înţeles, îşi va petrece vacanţa chiar la dânsa, la Gérardmer. Aţi putea deci intra în legături cu ea.

— Prin ce mijloace? Ştii bine că nu mi se permite să fac uz de violenţă.

— Adevărat. Dar Benito Santorio, tatăl sau mai bine zis unchiul fetei, tutorele ei legal, ar putea sub un pretext oarecare să facă o vizită nepoatei lui, pe care n-a mai văzut-o de mai bine de un an.

— Şi atunci? Crezi că imbecilul acesta va avea îndrăzneala să pună mâna pe hârtiile caro. Ne interesează?

— Nicidecum, spuse Sampieri cu o nuanţă de dispreţ. Dar Benito s-ar putea înapoia în Franţa cu o femeie... Cu „soţia” lui. E văduv, are nevoie de bani şi dacă l-am ferchezui niţel, ar fi un soţ foarte prezentabil. E păcat că s-a lăsat ruinat de patima lui pentru jocurile de noroc. Pe

vremuri Santorio era cunoscut la Milano ca un băiat de familie bună şi ca un negustor cinstit.

— Am înţeles. Îmi propui să mă mărit în aparenţă cu acest Benito; să-i aduc în Franţa şi prin el să intru în graţiile tinerei Maddalena şi ale naşei ei.

— Da, doamnă, spuse Sampieri, cu o plecăciune adâncă.

După câteva clipe de chibzuire, frumoasa femeie răspunse: — Da, asta s-ar putea aranja. De mult locuieşte la Tunis acest Benito?

— De şapte sau opt ani. Doamnă. A venit aici în urma unor neplăceri de afaceri… sau mai bine zis în urma unor încurcături cu autorităţile. Guvernul italian preferă să-l ştie pe alto meleaguri…

— V-aţi întâlnit pe acelaşi vapor? întrebă necunoscuta cu un dispreţ plin de seme, ţie.

— Da, doamnă. Numai că dacă eu aş fi avut averea lui Benito Santorio, n-aş fi astăzi colonist la Nalut, ci cine ştie?… poate prim-ministru.

— Sau ocnaş în Somalia italiană. Ştim noi câte parale faci, signor Sampieri. Iar dacă d-ta îţi ţii viitorii complici sub ameninţarea unei denunţări, nu uita că alţii te tiu pe d-ta la fel.

Sampieri se înclină din nou, dar de astă-dată fără să răspundă. Tânăra femeie îi întoarse spatele, îşi aşeză hârtiile şi se sculă.

— Bine, s-a făcut. Primesc ideea d-tale. Iată un cec. Il post-datez. Îi vei încasa când vei fi în Franţa, deci peste opt zile. Ţine. Şi necunoscuta îi întinse cu dispreţ hârtia pe care îşi pusese chiar atunci iscălitura elegantă. Sampieri o luă şi o băgă în portofel.

— Mulţumesc doamnă.

— Poţi pleca. A, nu. Încă două cuvinte. Mai verosimil ar fi ca acest Benito, care locuieşte de mult în Tunisia, să se fi căsătorit cu o indigenă. Îi prezinţi deci diseară pe Naida ben Naid, fiica şeicului Naid ben Mohamed.

— Dv. veţi fi aceasta?

— Da, chiar eu voi fi. Voi avea costumul care se cuvine. Am fost crescută în Algeria, cunosc bine Franţa şi port la fel de bine costumul arab şi vestmintele europene. Asta e tot.

— Mai aveţi şi alte ordine să-mi daţi?

— Nu, n-am alte ordine de dat, spuse necunoscuta cu aceiaşi nuanţă de dispreţ în glas.

Sampieri făcu din nou o plecăciune, necunoscuta dădu uşor din cap şi-l lăsă să plece fără să-i mai acorde nicio privire. Agită clopoţelul şi în prag să ivi o bătrână tunisiană, care închise uşa după Sampieri.

— M-ai strigat, stăpână?

— Da. Ai să-mi aduci costumul meu berber şi toate fardurile mele.

După o oră, strania fiinţă îmbrăcase şalvarii largi ai femeilor indigene, tunica lungă, papucii, pelerina de mătase şi îşi înfăşură acum, capul într-un burnus de lână fină. Îşi vopsise degetele cu hené, iar pe fruntea şi pe bărbia ei se vedeau două tatuaje care cu o oră înainte nu existau.

Iarăşi se auziră ciocănituri în uşă. Ali o întredeschise, vârându-şi capul prin crăpătură şi scoase un strigăt de mirare:

— Iartă-mă, divină stăpână. Dar schimbarea asta…

— Vezi-ţi de treaba ta. Ce s-a întâmplat?

— Au venit cei doi oameni. Sidi Sampieri întreabă dacă să vie ei încoace sau vii tu în cafenea.

— Au mâncat? Au băut?

— Da stăpână.

— Du-i în micul salon maur şi viu şi eu acuş. Prepară ceaiul, cum ştii.

Cafegiul dispăru. După o clipă, tulburătoarea Naida ben Naid înfăşurată în burnusul ei alb apăru radioasă în pragul camerei unde o aşteptau colonistul şi cei doi complici. Prezentările se făcură repede, necunoscuta cu humusul ridicat până la ochi, observa în tăcere pe Pietro şi pe tatăl lui. Îşi făcuse repede o idee despre tânăr, care era un

apaş de rând, din cei care alcătuiesc pleava mahalalelor Marsiliei şi Neapolului. Se cunoştea cât colo după fruntea lui de om încăpăţânat, privirea lui piezişe, că la o adică n-ar fi pregetat să împlânte cuţitul în pieptul cuiva şi să dea apoi bir cu fugiţii. El avea să se ocupe de treburile mărunte. Cât despre Benito-tatăl, era un bărbat de vreo 50 de ani, care în tinereţea lui trebuia să fi fost un alt om. Viciul, alcoolul, mizeria, îl făcuseră să decadă. Dar în toată înfăţişarea lui mai avea încă o oarecare eleganţă, şi chiar distincţie, aşa încât putea fi un tovarăş prezentabil.

Între timp, signor Sampieri explică pe scurt celor doi misiunea lor. Necunoscuta aproba sau Îndrepta câte ceva pe ici, pe colo.

— Dar mi-ai spus… zise în cele din urmă Pietro mirat.

— Ce ţi-am spus? se răsti Sampieri la el.

— Că, poate că… o să fie… tărăboi?

Necunoscuta izbucni în râs. Era un râs limpede, argintiu, încântător. Clătină din cap:

— Dar de unde, băiatule? Deocamdată poţi pleca. Tot ce ţi se cere, e să stai cuminte. Dar bagă de seamă să nu trebuie să ţi-o spun a doua oară. Altminteri, vai şi-amar de tine. Braţul ei gol împodobit cu brăţări grele de argint tăie ameninţător aerul. Tânărul tresări, dar necunoscuta se adresă lui Benito:

— Aşa dar, ai înţeles? De-acuma şi câtă vreme va fi nevoie, sunt soţia d-tale. Plecăm în Franţa peste trei zile. Paşapoartele le voi avea eu, de asta să n-ai grijă. Totul va fi în regulă. Poftim 2000 franci pentru speze de echipament. Şi 100 franci pentru fiul d-tale. De altfel Sampieri va îngriji de toate celea.

— Şi pe urmă? întrebă Benito cu un fel de umilinţă sălbatecă.

— Pe urmă? Să faceţi tot ce vă cer. Asta e tot. Cred că Sampieri ţi-a spus suma cu care înţeleg să vă răsplătesc… serviciile. Sunt prin urmare soţia d-tale. Ne-am căsătorit acum trei luni. Administrezi o parte din

proprietăţile tatălui meu, Naid ben Mohamed, caidul*) din Sedada şi şeicul tribului său. Facem un voiaj în Franţa. Doresc să-ţi cunosc nepoata şi sper să-i cuceresc stima.

— Va fi uşor pentru dv., şopti Sampieri umil.

— Destuii Nu-mi plac complimentele.

Tânăra femeie se ridică, înaltă în faldurile burnusului care zburau ca nişte aripi. Cei trei bărbaţi o salutară.

— Asta e tot? întrebară ei.

— Tot… deocamdată. Bună seara.

Şi Naida ben Naid dispăru fără zgomot, ca o nălucă albă, fără să vază mâinile întinse spre ea.

---

*) Judecător musulman.

CAPITOLUL 3.
PE MALURILE LACULUI

— E încântătoare fina d-tale, spuse d-na general Mormoy către d-na Prouvayre.

— Ai dreptate, scumpa mea Adelaida! răspunse aceasta. Maddalena e într-adevăr adorabilă. E raza de soare a bătrâneţilor mele.

D-na general întrebă: — Locuieşte de mult cu d-ta?

— Nu locuieşte cu mine. Am obţinut de la tutorele ei s-o lase să-şi facă studiile în Franţa. Am internat-o la o mănăstire din Menton, dar în timpul vacanţei şade la mine.

— Înţeleg. Părinţii ei au murit?

— Da, scumpa mea. Ştii că am stat multă vreme la Nisa unde bărbatul meu era în garnizoană la începutul căsătoriei noastre. Închiriasem o proprietate lângă Cimiez. Nevasta grădinarului născuse o fiică tocmai când m-am instalat eu acolo. m-am ocupat de ea căci mama delicată şi firavă n-avea putere să vadă de fetiţă. Tatăl m-a rugat să fiu naşa Maddalenei şi am primit.

— Şi pe urmă?

— După un an a izbucnit războiul. Tatăl Maddalenei, chemat în Italia în 1916, a căzut în 1918, iar mama finei mele a murit de inimă rea câteva zile după armistiţiu şi se află amândoi îngropaţi în cimitirul din Nisa.

— Bieţii oameni!

— Pe vremea ceea Maddalena avea 6 ani. Bărbatul meu, colonelul Prouvayre, a fost dacă îţi aminteşti, numit ataşat militar în China. Trebuia să-l urmez. Sfătuită de

mine, — dar regret acest sfat, — mama Maddalenei numise drept tutore al copilei pe un frate rămas în Italia, care nu plecase pe front. Am aflat în urmă că era un om cam deochiat şi că sărăcise.

— Înţeleg.

— Mi-a scris în câteva rânduri la Peking cerându-mi sprijin bănesc şi bine înţeles vorbea de fina mea, ca să poală obţine cât mai mult de la mine. Astfel am aflat că Benito, aşa se numea tutorele, fusese forţat de împrejurări să se expatrieze şi să-şi refacă viaţa în Algeria. Dar clima nu i-a priit Maddalenei, delicată ca şi maică-sa. Mai ales că pe atunci avea doisprezece ani, vârstă critică la copii. Intre timp bărbatul meu a murit şi m-am înapoiat în Franţa cu cadavrul lui. A fost după cum ştii, scumpa mea prietenă, un voiaj groaznic. Singura mea mângâiere a fost că pe cheiul Marsiliei am găsit pe Maddalena care a fost pentru mine în aceste împrejurări dureroase un copil nu se poate mai bun şi mai duios. Cu voia tutorelui ei a rămas la mine şi de atunci nu m-a mai părăsit.

— Şi acum?

— Sper s-o ţiu încă mult timp lângă mine, *v* muncitoare, a trecut cu succes bacalaureatul. Mi se pare că vrea să studieze chimia şi să intre în învăţământ. Eu nu prea sunt de a- cord cu noul fel de viaţă al fetelor moderne. Dar Maddalena, deşi în aparenţă foarte blândă, e foarte independentă şi mândră şi vrea să-şi câştige singură existenta. Eu aş prefera s-o mărit. Căci mărturisesc că mă gândesc la unul din verii mei, Gilbert de Partial, care a făcut şcoala de ofiţeri şi va ocupa un post însemnat undeva în Siria, Maroc sau Algeria. Aş fi dorit ca tinerii să se logodească înainte de a se despărţi. Gilbert e bogat iar Maddalena când voi muri va moşteni toată averea mea; i-am şi făcut o dotă frumoasă.

— Tânărul e aci?

— Nu. Vine mâine seara să-şi ia rămas bun. A stat aci 15 zile luna trecută. S-au plăcui şi acum se iubesc foarte

mult, dar Maddalena mai are rezerve. Vrea să aştepte să-şi treacă blestematul acesta de examen... să aibă o „situaţie” când s-o mărita. Eu dau din umeri şi mă supun.

— Despre tutore ai mai auzit ceva?

— Aşa în mod vag, din când în când. Din ziua în care mi-am luat fina la mine, am pus capăt tuturor cererilor lui de bani. De altfel, peste trei luni Maddalena e majoră. A văzut-o anul trecut când a venit la Nisa pentru nu ştiu ce afaceri, eu nu l-am mai văzut de vreo şase ani.

— Ai să rămâi mult la Gérardmer?

— Trei luni, ca de obicei. Pe urmă mă întorc la Paris, împreună cu Maddalena pe care trebuie s-o scot în lume. Contez puţin şi pe d-ta în această privinţă.

D-na de Mormoy clătină din cap: — Din păcate n-am să mai fiu în Franţa. Urmez pe soţul meu mai întâi în Egipt, apoi în Algeria unde e numit guvernator. Plec peste o săptămână. Am venit aci doar ca să-mi îmbrăţişez copiii şi nepoţii.

— Atunci, dacă vărul meu pleacă în Africa, am să te rog să-l ai în vedere.

Doamna general se pregăti de plecare iar d-na Prouvayre sună servitorul spre a o chema pe Maddalena.

O tânără fată blondă apăru în prag, zâmbitoare ca o zi de primăvară.

— Dar unde erai, draga mea? o întrebă naşa.

— În camera mea. Lucram.

— Chiar azi, pe vremea asta frumoasă?

— Îmi prepar examenul.

— Aşa de mult îndrăgeşti cartea? o întrebă d-na Mormoy.

— Da, doamnă. Ştiu că naşa ar vrea să mă vază la dancing, pe lac, jucând golf, dar sunt cam sălbatecă de felul meu.

— Mie îmi plac fetele studioase, spuse d-na Mormoy şi Franţa are nevoie de asemenea femei conştiente de menirea şi datoria lor.

Şi cu aceasta d-na de Mormoy îşi luă rămas bun, urcă

în trăsura ce-o aştepta, şi dispăru după o cotitură a drumului. Maddalena mai făcu d-nei de Mormoy un semn cu mâna şi se înapoie lângă naşa ei.

— Am primit o telegramă, îi şopti apoi ghemuindu-se drăgăstos la picioarele bătrânei pe o pernă.

— De la cine? De la o prietenă? De la Gilbert?

— Nu, naşă. de la tutorele meu.

— De la Santorio, o telegramă? Şi ce vrea?

— Citeşte.

— Tânăra fată scoase din buzunar o hârtie albastră pe care o întinse d-nei Prouvayre.

„Dragă copilă — citi aceasta — *află căsătoria mea cu fiica şeicului din Sedada. Venim Franţa să te vedem. Sosim Gérardmer Miercuri seara, dacă posibil. Sperăm să te luăm cu noi având cămin. Avem proiecte. Unchiul tău care te iubeşte”.*

BENITO

— Ce părere ai, naşă?

— Găsesc că e un dor cam brusc, fetiţa mea Dar în sfârşit, tutorele e stăpân. Şi tu nu eşti majoră decât peste trei luni. Nu ne-am gândit să-i cerem la timp, să-ţi dea libertatea sub o formă oarecare. Acum e prea târziu. Vei petrece o lună cu noua ta mătuşă. Apoi te vei întoarce la mine. Sunt sigură că vei şti să-ţi aperi independenţa.

— Unchiul soseşte cu trenul de G?

— Probabil. Să te duci cu trăsura în întâmpinarea lui.

Ochii Maddelenei, se umplură deodată de lacrimi, iar d-na Prouvayre încercă s-o liniştească, vorbindu-i despre altceva, şi interesându-se de dosarele din pod pe care Maddalena voia să le trieze.

— Ai isprăvit cu hârţoagele celea? o întrebă ea.

— Nu, încă nu. Sunt mai multe dosare. Nu m-am ocupat decât de două. Pe câte am înţeles, e vorba de o invenţie.

— Nu prea cred. Soţul meu mi-a vorbit despre asta. Tatăl lui, generalul Prouvayre, trăise multă vreme în

Africa şi născocise un sistem de irigaţie ta Saharei. Sau cam aşa ceva. Dac-ar fi fost după mine, aş fi ars toate aceste hârtii. Dar soţul meu se opunea şi deoarece era amintirea lui cea mai scumpă, păstrez şi acum dosarele.

— Ai dreptate.

— Când vei fi aranjat toate hârţoagele, le vom trimite ministerului de război care o să se descurce cum o şti. Şi acum du-te de te îmbracă.

D-na de Prouvayre îşi sărută fina, care urcă, iarăşi calmă, în camera, ei.

CAPITOLUL 4.
ARTA DE A MINŢI

— Intră, draga mea, intra! spuse d-na Prouvayre tinerei femei care se ivise în pragul salonaşului.

— Nu te deranjez, doamnă? întrebă Naida ben Naid cu accentul gutural al femeilor arabe.

— Deloc. Îmi pare bine să te văd, ca să-ţi vorbesc de fina mea, pe care o iubesc ca pe copila mea.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Naida care era şi acum îmbrăcată în costumul ei arab, ce stârnea senzaţie pe malurile lacului, ca şi frumuseţea ei exotică. Dar nu făcea un pas singură şi niciuna din scrisorile anonime, din buchetele de flori ce-i erau trimise de către adoratori necunoscuţi nu căpătau vreun răspuns.

— Nu te simţi prea prost la Grand Hotel? întrebă d-na Prouvayre. Îmi pare foarte rău că ai refuzat să locuieşti la noi. Maddalena şi cu mine am fi fost fericite să te primim şi să ne cunoaştem mai temeinic.

— Domnul şi stăpânul meu se temea să nu te supere, doamnă. Şi apoi, e un fel de urs.

— Ştiu. Dar cred că vei avea o influenţă foarte bună asupra lui.

— Aşa se spune, dar eu mă îndoiesc. Benito nu face decât ceea ce vrea şi ştii foarte bine că legea indigenă, chiar moderată de legea franceză îi dă drepturi aproape absolute asupra tovarăşei de viaţă. Aveam şi eu alte visuri, pe când eram la Maici, în Alger. Primul meu soţ era atât de frumos, atât de bun.

— D. Santorio nu e primul d-tale bărbat?

— Cum? Nu ştiai? întrebă Naida mirată. Îţi cer iertare doamnă. Benito nu v-a spus nimic?

— Nu. Ai sosit alaltăieri, copila mea, şi n-am prea putut sta de vorbă.

— Îmi dai atunci voie să-ţi povestesc pe scurt viaţa mea?

— Te rog.

— Tatăl meu, începu Naida, aşezându-se turceşte pe o pernă, era caidul din Nedada. Se căsătorise cu o franceză şi aşa se explică faptul că în ciuda acestor oribile tatuaje şi a hené-ului ce-mi acoperă degetele după moda orientală, n-am chiar tipul berber pur. Mama mea a murit tânără iar socrii, furioşi de căsătoria fiului lor, îi făceau viaţa amară. Mama obţinu din partea tatălui meu făgăduiala că voi fi crescută ca o fată europeană. Am fost deci educată la mănăstire şi deşi bunică-mea a declarat că voi rămânea musulmană, m-am botezat totuşi în taină. Pentru toată lumea, chiar pentru soiul meu, am religia ţării mele, dar de fapt sunt creştină. La treisprezece ani, bunicul meu, marele şeic din Nedada, m-a scos de la mănăstire, mi-a ales un soţ pe care nu-l cunoşteam, dar care din fericire a fost cât se poate de bun şi tandru cu mine. Nu şi-a mai luat nicio altă nevastă şi am fost nespus de fericită cu el.

— A murit?

— Da doamnă, spuse Naida cu lacrimi în ochi. Soţul meu Ahmed ben Buita, era marocan şi făcea parte din tribul Udaia, al celor mai vestiţi războinici ai Islamului. A fost asasinat. Era prea bogat, prea mândru, prea frumos. Răzbunările şi duşmăniile ancestrale sunt mai tari ca orice. Vinovaţii n-au fost găsiţi niciodată.

— Biata mea copilă!

— M-am înapoiat la tatăl meu, urmă Naida, şi am îmbrăcat vălul văduvelor. Tatăl meu se recăsătorise, era foarte bătrân şi avea câteva femei, toate geloase de mine. De altfel şi fraţii mei vitregi mă considerau intrusă, şi stăruiau pe lângă tatăl meu să mă remărite. Eu

refuzam, dar apoi s-a prezentat într-un rând signor Santorio pe care tatăl meu îl cunoştea din afaceri. Părea bogat, stimat, bine văzut, şi într-o zi tatăl meu mi-a declarat că sunt logodnica lui. m-am supus conform datinii, şi luna trecută am devenit d-na Santorio. Dar soţul meu e brutal, rău, răzbunător, autoritar…

— Doamne!

— Dacă nu mă bate, mă închide. Şi bea, doamnă… Ştiţi că beţia e aproape o crimă la noi. De multe ori vine beat acasă. m-am plâns, tatăl meu a intervenit, dar tot eu am rămas victima.

— Te compătimesc, draga mea.

— Am înţeles curând că Benito a făcut o afacere luându-mă de nevastă. Şi-a consolidai situaţia socială şi şi-a satisfăcut orgoliul. E adevărat că tatăl meu îşi cam supraveghează ginerele şi apoi aş putea să şi divorţez. De aceia soţul meu se mai stăpâneşte acum. Dar eram atât de singură şi tristă. A avut alunei ideea să plece cu mine în Franţa, unde-l chemau nişte afaceri. Suntem aci de trei săptămâni şi voiajăm de colo până colo. Am schimbat atmosfera, parcă m-am renăscut. Dar soţul meu mi-a mărturisit proiectul lui. Vrea să-şi consolideze şi mai m, nit situaţia, să-şi mărite în acest scop nepoata cu unul din fraţii mei. Iată pentru ce mi-a propus Benito să-l însoţesc. O va lua pe Maddalena cu el şi va şti el s-o facă să-şi asculte tutorele. Pe de altă parte soţul meu are un fiu. Un ticălos, care-şi şantajează tatăl şi care i-a inspirat acest plan. Dar puteţi fi liniştită, doamnă. Maddalena, după cum mi-aţi spus alaltăieri, va fi majoră peste trei luni şi în acest răstimp va avea în mine cea mai sinceră prietenă. Trei luni se poate amâna… prelungi… aştepta… Plecăm însă mâine…

— Cum, laşa de repede? exclamă d-na Prouvayre speriată

— Da, mâine. Soţul meu e rechemat în Algeria. Şi acum, doamnă, te rog din suflet să nu spui nimic din cele ce ţi-am destăinuit soţului meu căci m-ar ucide.

În clipa aceea uşa se deschise zgomotos şi un tânăr chipeş, în uniformă, intră val-vârtej în odaie.

— Bună ziua, mătuşă.. Iată-mă. Am venit cu maşina şi n-am avut timp să vă vestesc sosirea mea.

Naida se ridică brusc, îşi acoperi faţa cu un capăt al humusului de mătase. Ofiţerul se opri şi el stingherit.

— Îţi prezint pe d-na Santorio, soţia tutorelui Maddalenei. Am să-ţi explic eu cum stau lucrurile. Nepotul meu, locotenentul de Partial; draga mea Naida, sper că veţi fi buni prieteni.

Tânăra femeie făcu o plecăciune, duse mâna la inimă, apoi la buze şi se retrase discret într-un colţ. Ofiţerul făcu o pauză ca să răsufle, apoi continuă, sprinţar:

— Am primit în sfârşit ordinul de plecare. Trebuie să fiu mâine seară la Marsilia. Sunt numit pilot observator la baza navală de hidroavioane din Bizerte. Am venit deci să-mi iau rămas bun de la tine şi de la Maddalena. Diseară plec, şi mâine sunt pe bord.

— Aşa de repede?

— Vezi bine… Haide, mătuşică. Hai să mergem la Maddalena.

Naida se apropie iarăşi şi spuse încet: — îmi permiteţi s-o aduc eu, doamnă? Iar la răspunsul afirmativ al gazdei, soţia lui Benito Santorio ieşi din salonaş şi urcă scara la primul etaj. Ajungând în faţa camerei Maddalenei, se uită împrejur şi scoase brusc un ţipăt. O uşă se deschise şi tânăra fată se ivi în prag, neliniştită: — Dar ce este? D-ta eşti, doamnă?

— Iartă-mă, spuse Naida dând feţei ei o expresia de mare durere. Mi-am scrântit glezna pe parchetul alunecos şi sufăr îngrozitor.

— Vino în camera mea. Ai să te întinzi pe divan… Şi sprijinită de Maddalena, Naida făcu câţiva paşi, gemând de durere.

— Mulţumesc, dar voiam să-ţi spun că e jos un tânăr ofiţer care te aşteaptă. Naşa d-tale m-a rugat să te anunţ… îmi masez puţin glezna şi cobor şi eu acum.

— E aici Gilbert? exclamă tânăra fată roşind. Ah, ce fericită sunt… Scuză-mă, doamnă… Aş… dacă…

— Te înţeleg, surioară înaripată. Te înţeleg şi aş dori să-ţi deschizi inima pură faţă de Naida, cum ar vrea şi ea să-şi deschidă inima faţă de d-ta.

Dar Maddalena nu reacţiona la acest duios îndemn. Dădu ajutor Naidei să se întindă pe divan, apoi se ridică ferindu-se de gestul de mângâiere cu care aceasta voise să-şi însoţească cuvintele.

— Atunci cobor. Am să trimet pe cineva să înştiinţeze pe tutorele meu de acest accident… Şi cred că se va găsi pe-aici puţină apă de plumb ca să-ţi faci nişte comprese.

De abia închise uşa şi Naida se sculă, fără zgomot, alergând uşoară până la masa în dezordine, la care lucrase Maddalena.

— La lucru! murmură Berbera. Iată clipa pe care-am aşteptat-o. Iute! şi începu să scotocească printre hârtiile vrăfuite în faţa ei: schiţe, planuri, rapoarte secrete şi hărţi.

În aceiaşi clipă Maddalena intră voioasă în salon, iar locotenentul de Parţial îi spuse vesel: — Ce-am auzit Maddalena, tutorele d-tale de duce la Tunis şi apoi la Gabès? Ce fericire! Atunci o să ne vedem şi acolo. Sunt numit în Africa.

— Şi să mă credeţi că mă bucur nespus de coincidenţa asta mărturisi d-na Prouvayre. Deşi noua ta mătuşă e o femeie adorabilă, în care poţi avea deplină încredere şi mi-a promis să vegheze asupra ta, nu eram câtuşi de puţin liniştită să te văd plecând.

Maddalena povesti naşei micul accident al Naidei şi pe d-na de Prouvayre n-o răbda inima ei bună să nu se ducă imediat să vază de ea; lăsă pe cei doi tineri singuri. Când intră, însoţită de o cameristă, în buduarul finei sale, găsi pe tânăra Berberă lungită pe divan cu ochii închişi.

— Biata mea copilă. Ai dureri?

— Puţin. Nu e nimic. Îşi arătă glezna învineţită şi lăsă să i se facă o compresă.

Se auziră bătăi în uşă şi un servitor anunţă că d. Santorio se află în salon şi doreşte să prezinte doamnei omagiile lui.

— Pofteşte-l sus, împreună cu domnişoara şi d. De Parţial. După câteva clipe Benito intră în camera Maddalenei şi alergă la divan. Naida îl privi fix, apoi clipi din gene.

— Suferi, scumpa mea Naida? spus bărbatul.

— Da stăpâne… dar nu-i nimic.

— E o simplă scrânteală, spuse d-na Prouvayre; am să chem imediat trăsura ca să ducă pe biata dv. Soţie la hotel.

Naida se ridică într-un cot şi şopti câteva cuvinte soţului ei, care tresări. Apoi acesta spuse d-nei de Prouvayre:

— Să mă scuzaţi, doamnă, voiam să vă rog… Plecăm mâine… Sunt rechemat. Înţelegeţi că… aşa stând lucrurile…

D-na Prouvayre şi Naida schimbară o privire plină de tâlc. Bătrâna doamnă declară:

— Fie, m-am aşteptat la aceasta. Cum doriţi.

Plecă. Iar mai târziu, seara, când „soţii” Santorio se aflau iarăşi la hotel, Naida ben Naid spuse cu dispreţ bărbatului:

— Benito Santorio, eşti regele dobitocilor. Am hârtiile… Sau măcar o parte din ele, cele care ne interesează. Nu mai avem aşadar nimic de făcut aici.

CAPITOLUL 5.
ŞEICUL NAID BEN MOHAMED

După cinci zile, pachebotul mesageriilor maritime *„Amiral Longperrier”* ancora în portul Tunis. În cabina ei, unde-şi strângea lucrurile în valiză pregătindu-se de debarcare, Maddalena se întreba dacă nu visează. Nu pricepea tandreţea subită a tutorelui, care până atunci ştiuse doar s-o ţie departe de el, având grijă s-o dea pe mâna naşei, sau la mănăstire, numai ca să nu-i stea. Pe cap în viaţa lui aventuroasa. Maddalena îşi amintea că dintotdeauna Îşi cunoscuse unchiul veşnic lipsit de bani, pe când acum părea înstărit şi achita fără şovăială toate socotelile care i se prezentau. Dar deşi se arătase extrem de gentil şi de prevenitor cu fina lui, în tot timpul drumului, aceasta, fără să-şi dea nici ea seama de ce, păstra o rezervă şi o muţenie aproape sălbatecă atât faţă de Benito cât şi faţă de Naida. Rece, rezervată, încăpăţânată, ea se mulţumea să primească toate atenţiile fără să facă nimic ca să le provoace şi căutând dimpotrivă să se poarte în aşa fel, încât însoţitorii ei să uite de ea. Astfel În timpul voiajului se închisese în cabina ei de lux, ce-i fusese reţinută alături de apartamentul tutorelui şi al mătuşii.

Do altfel multe i se păreau misterioase. Deşi în aparenţă brutal şi autoritar, Benito părea că ştie de frica soţiei lui şi îi cerea aprobarea înainte de orice. Apoi soţii aveau în fiecare seară consfătuiri lungi în cabinele lor şi niciodată tânăra fată nu era invitată să participe la ele. Iar în trecere prin Marsilia, unde trăseseră la Hotel

Noailles, Benito avusese în mai multe rânduri nişte musafiri misterioşi, şi în loc să-şi închidă soţia în camera ei, conform datinii musulmane avea dimpotrivă grijă de fiece dată s-o cheme şi pe ea şi să închidă bine uşa camerei în care se aflau.

Fireşte, nimic din toate acestea nu era alarmant. În aparenţă Maddalena era perfect libera să se plimbe, să scrie, să citească, să facă ce-i place, li se păruse totuşi în două rânduri, la Lyon, după plecarea de la Gérardmer şi la Marsilia, că era îndeaproape urmărită. Cu o seară înainte, luând masa cu unchiul, Maddalena se mirase de lipsa Naidei. Benito îi declarase atunci că soţia lui era suferindă, dar când tânăra fată, cu toate insistenţele unchiului de a o duce pe covertă, se înapoiase în cabina ei, Maddalena ar fi jurat că o mână indiscretă îi cotrobăise prin lucruri. Toate acestea o necăjeau dar ea nu-şi manifestă decât părerea de rău de a-şi fi părăsit atât de brusc naşa. Îşi făgădui în sinea ei, ca peste trei luni sa şi impuie la rândul ei voinţa şi să pătrundă până atunci misteriosul motiv, pentru care fusese silită să-l urmeze pe Benito în Africa.

Un steward al vaporului bătu în uşă şi se oferi să-i ia bagajul, deoarece vaporul se apropia de port. Luă valiza luxoasă, un dar a lui Benito, şi recipisa bagajelor. Maddalena aruncă o ultimă privire asupra camerei ce-i fusese refugiu timp de două zile, şi urcă pe covertă. Regăsi acolo pe unchiul ci şi pe Naida, ermetic înfăşurată în burnusul ei de mătase, contemplând priveliştea. Maddalena nu se stăpâni să nu scoată un strigăt de admiraţie la vederea peisajului, într-adevăr minunat.

După o manevră lungă, *Amiralul Longperrier* se lipi de chei, pe care domnea obişnuita forfotă de la sosirea fiecărui pachebot. Deodată Maddalena îşi văzu unchiul scoţându-şi pălăria şi fâlfâind-o în bătaia vântului. În zadar căută tânăra fată în mulţime cui i se adresa acest salut; avu o strângere de inimă că e aşa de singură cu noua ei familie.

Maddalena coborî cea dintâi pe chei, ocrotită de unchiul ei care o ferea de îmbrânceli. Când cele două tinere femei şi Benito împreună cu hamalii, scăpară din îmbulzeală, tutorele Maddalenei aruncă o privire în mulţime şi în aceeaşi clipă tânăra fată văzu ivindu-se un bărbat cu părul roşu, aspru la înfăţişare, urmat de un tânăr slăbănog, care nu-l pierdea o clipă din ochi şi se ţinea scai de el.

— Ei, signor Sampieri, strigă Benito. Sunt fericit că te văd. Nepoată-mea, Maddalena.

— Signorina, spuse colonistul făcând o plecăciune de urs prost dresat, signorina, pământul Africii depune omagiile sale la picioarele dv.

Maddalena zâmbi, iar Benito radios trase spre el pe tânăr, care rămase ascuns pe după Sampieri. — Ei Pietro, nu-ţi recunoşti verişoara? Haide îmbrăţişaţi-vă, *poveretti.* Dar tânăra fată făcu un pas înapoi şi întinse doar mâna băiatului, care păli. Pietro se duse după maşină, şi în aceiaşi clipă se ciocni de un ofiţer apărut şi el pe chei. Pietro se întoarse înfuriat: — Nu poţi să-ţi deschizi ochii?

— Deschide-ţi tu ochii! se răsti ofiţerul şi fii ceva mai politicos, căci altminteri am să te învăţ eu să-ţi treacă obrăznicia.

Maddalena, surprinsă întorsese şi ea capul şi exclamă bucuroasă: — Gilbert, d-ta eşti?

— Maddalena! Fireşte că eu sunt. Am sosit aseară. Dar îţi închipui că am obţinut imediat din partea şefului meu de escadrilă permisiunea de a veni încoace. Hidroavionul meu e pe lac. Am întârziat puţin cu amerizarea, dar am văzut vaporul acostând. Şi tânărul ofiţer depuse o sărutare tandră şi respectuoasă pe ambele mâini ale Maddalenei.

Cu ochii strălucitori de bucurie, aceasta se adresă unchiului:

— Cunoşti pe locotenentul de Parţial?

— Desigur, spuse Benito, posomorându-se.

— Ar putea să ne însoţească?

— Cu neputinţă, Maddalena… Dar ne vom vedea noi. Unchiul d-tale rămâne la Tunis?

Benito şovăi, dar din fericire Sampierii salvă situaţia.

— Din păcate, domnule, suntem aşteptaţi la Gabès încă astă seară.

— Voi veni aşadar la Gabès. Deocamdată, Maddalena, îmi pare bine că te-am văzut. Voi telegrafia imediat naşei că eşti bine.

În clipa aceasta Pietro se întoarse pe scara unui taximetru antediluvian care hodorogea îngrozitor; deschise ostentativ uşa maşinii ca să curme convorbirea. Benito, spuse şi el;

— Acum să plecăm repede, şi întinse ofiţerului mâna. Dar fie din neatenţie, fie dinadins, Gilbert nu văzu gestul, ci duse doar mâna la chipiu şi se depărta, fără să catadixească să arunce măcar o privire asupra frumoasei Naida, ai cărei ochi de ametist aruncau săgeţi de mânie.

După cinci minute maşina hodorogită ajunse la gară. În acest scurt timp cei cinci călători se pândiseră unii pe alţii, fără să schimbe un cuvânt. Doar Maddalena, spre a-şi ascunde emoţia, privea mereu în stradă, muşcându-şi buzele. În hall-ul gării, Naida şi Maddalena aşteptară pe o bancă, în timp ce Benito şi Sampieri se duseră să ia biletele. Urmă un lung conciliabul, din care tânăra fată nu putu să audă nimic, apoi Sampieri făcu un gest violent şi chemă pe Pietro, căruia îi dădu instrucţiuni. Tânărul voi să protesteze, dar colonistul îi impuse tăcerea, fără intervenţia lui Benito. În cele din urmă Pietro se lăsă convins. Mai cu seamă de argumentul unor bilete de bancă, discret strecurate în mâna lui.

— Şterge-o. Ne vei scrie din Bizerte. Asta-i tot ce putu auzi Maddalena. Pietro, revenind de la ghişeu, spuse tinerei fete: — Eu trebuie să rămân aci, Maddalena, dar sper că ne vom revedea, adăogă el cu entuziasm.

— Nu e nicio grabă, Pietro, răspunse fala şi Dumnezeu să te aibă în paza lui, cum se spune în tara noastră.

Tânărul roşi ca şi cum Maddalena i-ar fi ghicit gândul şi

apoi plecă iar; cei patru călători urcară în trenul de Gabès unde aveau să ajungă noaptea târziu. Fu un voiaj trist. Singuri în compartimentul lor de clasa I-a, cei patru călători, aşezaţi fiecare în colţul lui priveau tăcuţi peisajul. Doar la prânz în vagon-restaurant îşi spuseră câteva vorbe de politeţe. Maddalena simţi plutind în jurul ei o ameninţare nelămurită. Blândeţea aparentă a unchiului făcuse loc unei brutalităţi stăpânite, iar signor Sampieri îşi mângâia barba roşie, privind fata cu o insistenţă suspectă. Cât despre Naida, părea că doarme, dar privirile pe care le arunca din când în când asupra Maddalenei, ar fi îndreptăţit-o pe aceasta să creadă că strania Berberă rumega planuri mai degrabă primejdioase decât plăcute. Când se întunecă, tânăra fată pretextă că e obosită, pentru a se întinde într-un compartiment vecin, lăsând pe ceilalţi singuri. Dar se vede că toi o suspectau, căci nu vorbiră deloc sau cel mult în arabă, pe care Maddalena n-o pricepea. În sfârşit, trenul ajunse la Gabès. Frântă de oboseală, Maddalena coborî, sprijinită de tutorele ci. Sampieri îi duse bagajele, înaintând cu paşi repezi. Deodată un arab înalt, voinic, cu fruntea brăzdată de o cicatrice groaznică răsări în faţa lor. Unul din ochi îi era închis cu o tumoare, iar celălalt înroşit.

— *Slama,* spuse el cu un surâs care era mai degrabă un rânjet.

— Iată-l pe tatăl meu, spuse Naida, întorcându-se spre Maddalena încremenită de spaimă.

CAPITOLUL 6.
PĂSĂRILE DE NOAPTE

Din fericire pentru tânăra fată, domnea întuneric în Piaţa Gării prost luminată, căci altfel i s-ar fi citit pe faţă turburarea. Benito stătea de vorbă cu Arabul în dialectul sabir, Sampiero rămase cu Naida şi cu tânăra fata. După câţiva paşi, ajunseră în faţa unui hotel de mâna doua, în pragul căruia un tânăr indigen părea că-i aştepta. De astădată luă Naida cuvântul: Slama Ahmed, camerele sunt pregătite?

Indigenul se înclină, apucă o lampă fume- gândă şi se pregăti să arate călătorilor drumul. Urcară o scară care ducea la o galerie de unde se intra în camere, rânduite ca nişte chilii de mănăstire. Naida se oprise în prima cameră trăgând pe Maddalena după ea.

— Culcă-te surioară, şi odihneşte-te, căci mai avem o bună bucată de drum mâine. Şi nu pe şosea ci pe o pistă, printre nisipuri. Mergem călare. Ştii să călăreşti?

— Da, doamnă.

— Nu-mi spune doamnă, Maddalena. E dorinţa tutorelui tău. Trebuie să fim prietene. Nu mai eu pot domoli furia unchiului. Trebuie să ai încredere în mine şi sunt sigură că o vei avea, chiar dacă ţi-ar veni greu. Aceste cuvinte le spuse, încruntând uşor din sprâncene, ceea ce dădea chipului său pur o expresie totodată cumplită şi misterioasă. Maddalena întoarse capul, ca şi cum n-ar fi putut suporta această privire şi şopti:

— Sunt foarte obosită, doamnă, iartă-mă, şi crede-mă că-mi voi da silinţa să fac cum e mai bine.

— Bine. Noapte bună surioară. Şi Naida sărută uşor fruntea Maddalenei, fără ca aceasta să se poată feri şi părăsi apoi camera. Cu, în minase singură, Maddalena alergă la uşă să împingă zăvorul. Dar nu exista niciun zăvor, ci doar urmele unor şuruburi scoase şi o gaură.

— Încep să înţeleg, spuse Madalena. Mi se ia singurul mijloc de a-mi apăra singurătatea. Fie. Şi cu o mare sforţare, târî masa până în faţa uşii, baricadându-se. Îşi deschise apoi valiza, vărsă cana cu apă rece în lighean şi-şi răcori cu încântare faţa.

De pe coridor se auzeau voci înăbuşite. Deodată glasul lui Benito răsună mai lămurit:

— Ahmed, adu whisky şi pahare. Vreau să beau astă seară. m-am săturat. Tăcu apoi, înăbuşindu-şi un strigăt. Maddalena trase cu urcbeau astă seară. Mi s-a făcut lehamite. Tăcu apoi, înăbuşindu-şi un strigăt. Maddalena trase cu urechea şi înţelese că acum vorbea Naida, care dădea ordine scurte, căci Benito se fâstâci şi spuse:

— Dar de unde doamnă, doarme dusă... La vârsta ei, copiii dorm de cum au pus capul pe pernă. În sfârşit, fie cum vreţi. Mai bombăni puţin şi străbătu coridorul spre a deschide uşa de alături. Dar Naida se opuse, şoptind ceva ce Maddalena nu putu să audă. Doar Benito care spunea cu glas tare tot ce-i trecea prin minte, strigă: Ce de-a precauţii, pentru Dumnezeu. Parcă v-ar fi frică să nu ne mănânce. Uşa se închise brusc, şi tânăra fată auzi deschizându-se o altă uşă, mai depărtată, apoi paşi în acea cameră. În câteva rânduri, în timp ce Maddelana, mută de spaimă, asculta zgomotele de afară, tânărul indigen trecu prin galerie, ducând o tavă, căci se auzi clinchetul paharelor. În sfârşit se lăsă tăcere. Tânăra fată îşi terminase toaleta de noapte şi vroia să se învelească cu pătura, când auzi un hohot de râs. Încercă în zadar să-şi potolească neliniştea ce-i strângea inima ca într-un cleşte şi să-şi uite bănuielile. Nu putu să adoarmă. Se sculă din nou, îşi încălţă papucii, îşi îmbrăcă un capot, se duse lângă uşă şi ascultă şi deoarece nu putea desluşi

nimic, trase masa în lături, deschise uşa încetişor şi scoase capul afară. Coridorul era pustiu. Luna se ascunsese după un nor, în curte domnea linişte. Toată lumea dormea, afară de aventurieri, cari chefuiau în camera lor. Fără să stea pe gânduri, Maddalena se duse în vârful picioarelor goale, îşi scosese papucii de teamă să n-o dea de gol — şi se opri în fata uşii camerei vecine cu cea în care stăteau la taifas Naida, Benito, Sampieri şi arabul. Intră cu băgare de seamă: camera era la fel cu aceea pe care o ocupa ea. Un pat, o masă, un lavoar, un dulap, ocupau cele patru colţuri. Pe jos era aşternută o rogojină. Ţinându-şi răsuflarea, Maddalena îşi lipi urechea de zid, dar ţinuţi probabil în frâu de Naida, cei trei bărbaţi discutau cu glas scăzut. Totuşi fetei, i se păru la un moment dat, că glasurile nu veneau de alături, ci de jos. Se aplecă, bâjbâi în întuneric şi găsi sub degetele ei un fel de chepeng, pe care-l deschise. Se culcă pe jos. Părea astfel o nălucă albă, inertă… De astă dată auzea desluşit tot ce se discuta în camera alăturată:

— Uf, nu-mi parc rău că am terminat cu rolul ăsta. Era glasul Naidei. Accentul ei nu mai era câtuşi de puţin gutural, ci dimpotrivă avea o voce calmă, pură, sonoră. Apoi Sampieri întrebă: — Dar nu vreţi să ne spuneţi, doamnă, de ce aţi adus fata încoace?

— Dobitocule. Ripostă Naida cu o voce muşcătoare. Ne trebuia doar o ostatecă. Şi apoi nu uita că Maddalena e acea care a „Furat” documentele.

— La asta nu m-am gândit, replică colonistul. Dar se ştie că hârtiile au fost furate?

Nu cred, dar trebuie să luăm toate precauţiunile.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu nepoată-mea? întrebă Benito.

— O vom închide. Sunt destule *kasbah*[*)] la Tujada unde vom fi mâine. Iar „tata” are soldaţi care vor fi nişte temniceri de mâna întâi. Pe urmă, după ce vom izbândi, se va alege… sau va pieri, sau va fugi. După cum îi va fi

[*)] Colibă arabă.

soarta...

Naida vorbea de moartea Maddalenei ca de ceva foarte firesc. Nicio nuanţă de părere de rău sau de milă în glasul ci.

— Şi hârtiile?

Le am aci. Nu m-am despărţit de ele, nici zi nici noapte, de o săptămână. De altfel asta nu vă priveşte. Treaba voastră e să-mi executaţi ordinele întocmai. Atâta. Tu Rhenuş, ai anunţat pe căpitanul Amalfi?

— Da doamnă, spuse Arabul, pe care Maddalena îl recunoscu după glas şi care părea să arate Naidei un respect neaşteptat din partea unui tată atât de crunt. Sidi Amalfi are să fie peste trei zile la întâlnire şi are să vă aştepte.

— Bine. Mâine dimineaţă vom porni în recunoaştere sub pretextul unei plimbări ci fata. Tu Sampieri, vei avea grijă de Maddalena, în timp ce eu cu Benito şi Bhenuş mă voi duce să văd cum stau lucrurile.

— Bine doamnă.

— Avem nevoie de lucrători, Sampieri. Vom lucra cu echipe de noapte. Ai cumpărat cum ţi-am spus terenurile de pe malul mării de la sud de Gabès?

— Da, sub pretext că vreau să înjghebez o plantaţie de curmali şi portocali. Am mai declarat că pentru a fertiliza aceste pământuri va trebui să fac lucrări de irigaţie.

— Şi în privinţa ofiţerului, ce-aveţi de gând? întrebă Benito.

— Deocamdată nimic. Pietro îl va supraveghea. Vom fi înştiinţaţi de cea mai mică mişcare a lui. Dacă ne stinghereşte, sunt destule încăierări sângeroase în oraş pentru ca să ne cotorosim de el, măcar deocamdată. Dar ţin să nu se ajungă la asasinat.

— Am înţeles. Şi când credeţi că va fi totul gata?

— Nu ştiu. Ar putea să mi-o spună poate Amalfi. Totul depinde de rapiditatea lucrărilor, de momentul pe care-l vor socoti oportun cei care mi-au dat această misiune. Aveţi ştiri din Tripolis?

— Da, stăpână, spuse bătrânul Arab. Fiul meu s-a înapoiat alaltăieri. O escadră încrucişa în faţa portului Tripoli.

Naida izbucni în râs: — Straşnic… totul e în regulă. Totuşi sunt nerăbdătoare să-mi ajung scopul. Am alte griji şi vreau să termin cu asta…

Urmă o clipă de tăcere, pe care Sampieri o întrerupse cu un fel de spaimă în glas: — Ce femeie ciudată sunteţi, doamnă. Cine sunteţi? Ce urmăriţi? În slujba cui lucraţi?

Maddalena auzi scârţâitul unui scaun, apoi glasul Naidei, care declară semeţ: — Asta nu e treaba d-tale, Sampieri. Uiţi cine eşti! Cine sunt eu? Te temi că sunt Geniul Răului? Şi dacă aş fi? În orice caz nu-mi place să fiu interogată. Aci reprezint un guvern care dintr-un singur cuvânt poate face din voi cadavre. Şi să ştii că pe mine nu mă poţi lua niciodată prin surprindere. Revolverul meu ţinteşte bine şi nici în gaură de şarpe nu e cineva la adăpost de răzbunarea mea. Dar s-a făcut târziu. Noapte bună.

Auzind zgomotul scaunelor date la o parte, Maddalena se sculă în grabă şi înainte de a închide chepengul, mai prinse glasul Naidei, care-şi bătea joc de Benito: — Taci din gură. Eşti un laş, Benito Santorio. Puţin îmi pasă de toate astea. Dar voi avea grijă şi energie eu în locul d-tale. Dacă mâine nepoata d-tale nu va fi supusă, am eu ac de cojocul ei. Şi acum — pleacă!

Maddalena abia avu timp să deschidă uşa şi să se strecoare afară. Cum ajunsese în camera ei şi pusese la loc masa în dreptul uşii, cei trei bărbaţi ieşiră din cameră; un pas greoi se apropie, şi după o clipă Sampieri mormăi înfundat: — Gazela doarme… Dar hiena veghează… Bună seara!

CAPITOLUL 7.
PE MALURILE GOLFULUI

Maddalena, copleşită de cele auzite, avu o noapte groaznică de coşmaruri. Cine era oare această Naida, soţia fictivă a unchiului ei? Ce vroia? Ce scop urmărea? întrucât prezenţa Maddalenei alături de aceşti bandiţi constituia o complicitate? De ce era zălog în mâinile lor? Toate aceste întrebări o frământau pe Maddalena fără să poată găsi vreun răspuns. Şi apoi ce era cu acel misterios Amalfi? De ce se grăbea Naida să termine cu misterioasa ei ocupaţie? De ce o interesa Tripoli? Cine era arabul pe care-l dădea drept tatăl ei? Şi ce era cu acele documente pe care Naida venise să le caute în Franţa şi deasupra cărora plana atâta mister? Şi în sfârşit, ce însemna cumpărarea de terenuri la marginea golfului, ce rost aveau echipele de muncitori şi şantierele? În orice caz sigur că ea trebuia să fie cu ochii-n patru, să observe tot ce se petrecea în jurul ei şi să înşele vigilenţa „temnicerilor”, de care vorbise Naida. Dar ceea ce o înspăimânta mai mult pe tânăra fată, deşi nu era fricoasă de felul ei, era primejdia ce-l ameninţa pe tânărul ofiţer pentru a cărui supraveghere fusese trimes Pietro la Bizerte. Nu putea fi vorba decât de Gilbert de Parţial. De ce voia Naida să-l înlăture? Îi era teamă ca Maddalena să nu se pună în legătură cu el zădărnicind astfel uneltirile ei?

Aceste gânduri o chinuiră până şi în somn; se trezi târziu, zdrobită fiziceşte şi moraliceşte de zbuciumul şi de primejdiile acestei călătorii. Dădu masa la o parte şi se

îmbrăcă în grabă. I se aduse un ceai verde ca un ceai de izmă, nişte pâine grea şi îndesată şi puţin unt topit; apoi servitorul îi spuse: — Domnişoară, sidi vă aşteaptă în curte.

Maddalena îşi făcu valiza şi coborî grăbită. Sampieri o salută cu un zâmbet ironic ca pe o veche cunoştinţă şi se interesă cum dormise noaptea. Apoi îi spuse:

— Mai avem un drum lung de făcut. Mai întâi trecem însă pe la Gurina.

— Unde vine asta?

— Pe malul mării, signorina. Dacă vrei putem chiar să facem o baie. Am acolo o kasbah unde vă veţi putea dezbrăca în linişte.

— Fie, vom vedea…

În faţa porţii hotelului se afla o maşină de marcă foarte bună, iar la volan stătea bătrânul arab, având alături de el pe Benito. Naida îşi acoperise iarăşi faţa cu vălul şi se înfăşurare în buirnus şi se aşezase în fundul maşinii. Trase pe Maddalena lângă ea, aşa încât aceasta şedea acum între Berberă şi Sampieri. Maşina porni ca fulgerul. O clipă, când trecu prin faţa Oficiului afacerilor indigene, Maddalena se gândise să ceară ca maşina să fie oprită. În afară de faptul că probabil n-ar fi fost ascultată, nu se putea plânge de nimic precis. Era cu tutorele ei legal, Naida se prea putea să fie căsătorită legitim cu el. Cine putea dovedi că nu făceau o simplă excursie cu nepoata lor? Să ceară să fie retrimisă în Franţa? Să simuleze o boală? Pentru asta era timp când altă scăpare nu va mai fi. Fuga era cu neputinţă. Maddalena avea cel mult 3—400 franci, iar Benito declarase d-nei Prouvayre că va avea el grijă de absolut toate cheltuielile nepoatei. Apoi nu cunoştea ţara şi ar fi fost cu siguranţă urmărită, prinsă şi apoi păzită cu străşnicie, aşa încât n-ar mai fi putut descoperi nimic din tot ce se urzea în jurul ei. De aceea decise să rămână în maşină, să închidă ochii şi să simuleze că doarme.

Maşina înainta pe şoseaua în pantă şi deodată un

spectacol măreţ se desfăşură în faţa ochilor uimiţi ai tinerei fete. Peisajul, cu şirul de munţi între Tunisia şi Tripolis, cu marea la orizont era nespus de frumos. Maşina făcuse cam vreo oră de drum, când se ivi o fermă înconjurată de plantaţii. Arabul încetini mersul maşinii, Maddalena crezu că va stopa. Dar se înşelase. Un tânăr indigen ieşise dintr-un şanţ şi schimbase câteva cuvinte cu Sampieri. Asta fusese tot. Apoi maşina porni din nou în plină viteză. Dar colonistul se aplecă spre Benito şi-i spuse, în aşa fel încât Naida să-l poată auzi: — Amalfi ne aşteaptă pe diseară. Maddalena, prinse o licărire de emoţie în stranii ochi ai Naidei. O observă pe furiş. Ce taină ascundeau oare aceşti ochi de ametist? Era într-adevăr fără seamăn culoarea lor. Maddalena se cutremura gândindu-se ce abise putea ascunde un chip aşa de pur.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, „soţia lui Benito” se aplecă spre tânăra fată: — Ei, surioară, nu eşti obosită?

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Maddalena închizându-se apoi tot drumul în muţenia ei şi răspunzând doar monosilabic la toate întrebările. În cele din urmă Naida trebui să se dea bătută. Cu tot vântul ce adia, în maşină era foarte cald. Trecură printr-o oază cu eucalipţi răcoroşi, dar apoi porniră din nou pe şoseaua toridă.

Ajungând la un fel de mlaştină, Sampieri se adresă Naidei: — Va trebui să facem săpături adânci, ca să ajungem aici. Deşi era cu spatele la ci, Maddalena ghici că Berbera impusese colonistului tăcere, căci el nu mai stărui. În cele din urmă maşina ajunse la o răscruce cu un indicator de drumuri. Maddalena citi în dreptul unei săgeţi: Guran 5 km. Celelalte trei săgeţi indicau: spre nord-est Marsa 25 km.; spre sud-vest, El Hamlia 60 km.; spre nord-vest, Zarath, 20 km. Fără să ştie de ce, tânăra fată se strădui să-şi întipărească în minte aceste nume; aveau să-i fie poate de folos într-o bună zi. Arabul de la volan o şi luase la stânga, continuând drumul spre Guran.

În sfârşit călătorii ajunseră în acest sat indigen,

construit pe malul mării din cărămizi şi din chirpici. Zărind maşina, indigenii săriră în lături, făcând plecăciuni violente lui Sampieri care le accepta cu vădită satisfacţie.

— Sper că-mi veţi, permite, domnişoară, să vă fac onorurile modestei mele locuinţe. Naida dădu din umeri ca şi cum ar fi socotit de prisos aceste cuvinte amabile. Maşina intră pe unica stradă a satului, oprind în faţa unei case albe, cu aspect obişnuit.

— Poftiţi, d-ră. Vom prânzi imediat. Dacă doriţi să faceţi o baie alegeţi-vă un costum printre acele din dulapul acesta, şi la mare ajungeţi străbătând doar grădina. Deschise o uşă, şi invită pe Maddalena să intre într-o cameră goală, având drept singur mobilier o rogojină, o saltea pusă dea dreptul pe jos şi nişte zdrenţe pestriţe care ţineau probabil loc de pătură. Maddalena nu se împotrivi când uşa se închise în urma ei. Avusese însă timp să vadă pe Sampieri revenind spre Nadia şi schimbând câteva vorbe cu ea şi cu ceilalţi. Auzi apoi paşii lor depărtându-se şi o dorinţă arzătoare de a afla încotro se duc, o cuprinse. Crăpă uşa camerei şi o închise apoi repede la loc, căci bătrânul arab rămăsese în prag. Resfirând printre degete boabele de chihlimbar ale mătăniilor lui. Maddalena scoase dintr-un dulap din perete un costum de baie şi se încinse la mijloc cu o panglică, pentru a-l menţine mai bine, căci costumul, bărbătesc îi era prea larg.

— Mă duc că mă scald, spuse ea arabului, care dădu din cap şi o urmă fără nicio grabă. Sampieri n-o minţise. La capătul grădinii era un mal pietros cu o scară naturală, la poalele căreia se întindea o plajă cu nisip fin şi arzător. Maddalena coborî şi întorcând capul, zări pe arabul aşezat sus pe mal, privind-o. Se aruncă în mare şi, bună înotătoare, ajunse repede la o barcă de pescari, la câteva sute metri de coastă. Sări înăuntru, privi în jur şi văzu un grup compus din trei persoane caro gesticulau pe malul înalt, la trei-patru kilometri de sat. Privind cu atenţie, Maddalena le recunoscu. Era Nadia şi tovarăşii ei. Ce

făceau oare acolo? Maddalena înotă crawl dea lungul coastei, apropiindu-se tot mai mult de ei.

Dibuind, găsi sub picioarele ei o stâncă ascunsă în apă, pe care aşezându-se, numai capul îi rămânea deasupra undelor. Nimeni n-o putea vedea, dar ea putea observa tot ce se petrecea în jurul ei. Zări pe Sampieri desprinzându-se din grup şi măsurând cu paşi egali distanţele, pe care le striga pe rând Naidei, ascunsă acum de creasta malului.

— 100, 150, 200, aci e o grotă, încă 50 metri, ani ajuns.

Se auzi glasul Naidei: — Deajuns. Ştiu unde trebuie să punem mina. Plecară; Maddalena rămase nedumerită. Se întoarse pe plajă şi se îmbrăcă.

CAPITOLUL 8.
CIUDATUL CĂPITAN AMALFI

— A fost bună apa, signorina? întrebă signor Sampieri când Maddalena veni la masă.

— Foarte bună. Mulţumesc, domnule. V-am aşteptat, dar nu vă întorseserăţi.

— Am nişte terenuri prin partea locului şi unchiul d-v. A fost aşa de gentil să mă însoţească, spre a-mi da sfaturi cu privire la valorificarea lor, declară colonistul, întorcându-se spre Benito, care dădu din cap afirmativ.

Prânzul fu frugal. Un pepene, o bucată de miel fiert, orez, şi fructe. Imediat după masă, Naida întrebă enervată dacă n-au de gând să plece. — Surioara mea şi cu mine suntem nerăbdătoare să ne vedem acasă, stăpâne, se scuză ea. Toţi se pregătiră de plecare dar de astă dată Arabul rămase în sat, pe când ceilalţi urcară din nou în maşină. În clipa plecării, Naida şi pseudo-părintele ei avură o discuţie atât de vie încât Sampieri trebui să intervină: — Haide, fă ce ţi se spune. Am nevoie pe mâine de 60 oameni cu lopeţi şi târnăcoape. Şi vezi ca lucrările… de irigaţie să nu se tărăgănească.

Arabul mai bombăni, dar Sampieri care se aşezase la volan nici nu-i mai dădu ascultare şi porni. Benito care şedea lângă el, ţinea în mână o hartă pe care o consulta cu atenţie. Ajungând iar la răscruce, şoferul o luă drept înainte spre El Hamlia… Pe bancheta din fund Maddalena, alături de Naida, privea deşertul. După câtăva vreme maşina trecu din nou în dreptul unui indicator care vestea: Kalaa-Matmata 55 km.

Maşina străbătea acum un masiv muntos. Sampieri o conducea cu o dibăcie uluitoare. În câteva rânduri Maddalena şi Naida închiseră ochii de teamă să nu vază maşina prăbuşindu-se în prăpastie. Soarele ardea şi tuturora le era sete. Maddalena simţi o moleşeală prin tot trupul şi în câteva rânduri se pomeni alipind pe umărul Naidei, care zâmbea triumfătoare. După două ore de hurducătură pe piste anevoioase, maşina ieşi din nou la drumul mare. Naida spuse: — Am sosit. Voi revedea casa tatălui meu.

— De ce n-a venit cu noi? întrebă Maddalena.

— D. Sampieri l-a rugat pe tutorele d-tale să se ocupe de nişte lucrări de amenajare de teren. E chestie de câteva zile. Apoi signor Sampierii ne va părăsi şi tatăl meu va reveni.

Maşina ajunse acum în vârful platoului muntos de unde se deschidea o privelişte măreaţă spre marea depărtată care se contopea eu cerul albastru. Agăţat pe coasta stâncoasă a munţilor, satul indigen părea că pluteşte între pământ şi cer, fortăreaţă invincibilă.

— La ce înălţime ne aflăm? întrebă Maddalena.

— La aproape 700 metri, spuse Naida, dar îşi muşcă buzele, ca şi cum i-ar fi fost teamă că spusese prea mult. Acum maşina ajunsese în sat şi opri în fata unei case albe ca toate celelalte, dar izolată la o oarecare depărtare.

Pe când Sampieri adăpostea maşina într-un garaj cam primitiv, Naida făcea Maddalenei onorurile casei.

— Vei fi ca la tine acasă, surioară. Cred că după un drum atât de lung, eşti bucuroasă să te poţi odihni.

— Aş vrea să scriu câteva cuvinte naşei, spuse Maddalena.

— Fireşte. Pe când servitoarele te vor dezbrăca şi-ţi vor pregăti baia, am să îngrijesc să ţi se aducă tot ce-ţi trebuie pentru scris.

Între timp sclavi negri şi copii descărcară bagajele umplând casa de ţipetele şi râsetele lor. Dar cu un glas autoritar care nu îngăduia replică, Naida puse capăt

zarvei. Când valizele fură despachetate în cameră, Naida se adresă Maddalenei: — Te las, sper că vei fi liniştită. Cuvântul din urmă îl spuse apăsat, ca şi cum în el ar fi fost o ameninţare latentă. Iar Maddalena îşi aminti cu o strângere de inimă, ultimele cuvinte rostite de Naida cu o seară înainte. De aceea Maddalena se gândi că n-ar fi rău să joace comedie faţă de temnicera ei şi-i întinse spontan pentru prima dată mâna.

— Îţi mulţumesc doamnă… vreau să zic Naida… ştiu tot ce ai făcut pentru mine şi dacă am întârziat atât de mult ca să-mi exprim recunoştinţa, pricina e că tot ce mi se întâmplă e atât de neaşteptat… Gândeşte-te că acum o săptămână mai eram o fetiţă care se ţinea de poalele naşei.

O lucire de bucurie fulgeră în ochii soţiei lui Benito care o îmbrăţişă călduros:

— Vezi că te iubesc, Maddalena. Să n-ai nici o grijă; dacă îmi urmezi sfaturile nu ţi se va întâmpla nimic rău…

Ar mai fi continuat, dar signor Sampieri veni într-un suflet şoptind Naidei câteva cuvinte în limba arabă, pe care Maddalena n-o înţelegea.

Uimirea ce se citea pe chipul colonistului, se răsfrângea acum şi pe obrazul Naidei care răspunse grăbită:

— Viu.

— Vreo supărare? întrebă Maddalena cu o naivitate voită.

— Nu. Ne-a sosit un musafir. Te las.

Şi fără să se mai ostenească să-şi acopere din nou obrazul pentru străin, Naida ieşi închizând uşa.

Maddalena alergă la. Fereastră, pe care un oblon interior de lemn o apăra de căldură. Când îl deschise, scoase un strigăt de uimire.

Fereastra avea gratii ca o fereastră de închisoare şi dădea într-o curte, în care vreo zece oi behăiau disperate. Ziduri albe înalte, înconjurau curtea din toate părţile; nu se vedea nimic care să poată ajuta la escaladarea lor.

— Prizonieră… gândi tânăra fată cutremurându-se. Se

spălă pe mâini şi se îndreptă spre uşa pe care o găsi de asemeni ermetic închisă, fie că Naida trăsese din greşeală zăvorul de afară, fie că uşa se deschidea numai într-un fel special, pe care nu-l ştia încă Maddalena. Ea se aşeză pe pat repetând:

— Aşadar prizonieră. Bine. Ştiu ce am de făcut.

Uşa se deschise şi o bătrână sclavă indigenă îi aduse un lighean mare de aramă plin cu apă caldă şi parfumată; pe braţ avea *un* costum indigen de mătasă ţesută cu fir.

— *Slama,* o salută bătrâna cu o plecăciune.

Dar Maddalena se sculase fără să stea pe gânduri, şi nepăsătoare faţă de exclamaţiile bătrânei, o îmbrânci şi se năpusti la uşă.

Sclava scăpă din mâini ligheanul, care se rostogoli zgomotos pe podea. Dar mai înainte ca ea să fi făcut un pas, Maddalena trânti uşa, o zăvori şi o luă la goană în neştire dea lungul galeriei.

În urma ei. Răcnetele negresei erau înăbuşite de uşa groasă de lemn. Din fericire, în curte nu era nimeni şi servitorii indigeni erau ocupaţi.

Maddalena căută să se orienteze; coborî o scară şi se văzu într-o grădină mare, pavată cu mozaic şi plină de flori minunate, cum nu le-ai fi putut aştepta să găseşti într-un asemenea ţinut în care soarele dogorea toată ziua.

În mijlocul ei era un bazin de piatră în care curgea cu un susur molcom apa răcoroasă a unei fântâni. Maddalena înţelese că la dreapta şi la stânga casei erau grădina şi curtea cu oi. De celelalte două părţi trebuiau să fie şoseaua şi muntele, aşa cum se înfăţişau multe locuinţe clădite după pilda peşterilor în regiunea muntoasă tunisiană.

Tânăra fată mai făcu câţiva paşi şi îşi dădu seama cu uimire, în grădină nu se putea intra decât printr-o singură poartă, care dădea în galeria pe care o străbătuse Maddalena. În schimb ferestrele câtorva camere se deschideau spre grădină. Fata se apropie cu băgare de

seamă de una din ele, se înălţă în vârful picioarelor şi aruncă o privire înăuntru. Încăperea era goală. La fel la fereastra doua. Dar cum apropie capul de a treia, se lăsă repede jos. Vedea o cameră luxos mobilată, cu perne de catifea, jilţuri de piele, şi cu panoplii de arme; un bărbat şedea pe un divan cu spatele la ca. Purta o haină albă cu insignă de ofiţer de marină — ancorele şi galoanele. Lângă el era o şapcă.

Maddalena aşteptă cu sufletul la gură. Auzi o uşă deschizându-se şi apoi glasul Naidei, ea re devenise amabil şi insinuant:

— Te salut, d-le comandor Amalfi… Te aşteptam abia pe mâine…

Maddalena auzi pe ofiţer răspunzând scurt şi autoritar:
— Aveam nevoie să te văd de urgenţă, agent N. N. Ai hârtiile, pe cât mi-ai comunicat.

Naida adeveri, Maddalena îşi ţinu răsuflarea. Agent „N. N.”. Ce mai însemna şi asta? Puteau fi iniţialele de la Naida ben Naid.

Tânăra femeie reluă: — Da, domnule comandor. Am hârtiile. N-a fost uşor. Naida îşi pierduse tonul autoritar, glasul ei se făcuse mieros, turburător. Dar tânărul ofiţer îşi repetă ordinul:

— Dă-mi-le!

— O! pardon! întâi banii…

— Găseşti în acest portofel suma în bonuri de casă ale unei bănci din Triest. Şi acum vorbeşte, te ascult.

— E simplu. Acum trei luni, domnule comandor, ai venit să mă vezi la biroul meu. Mi-ai cerut să-mi însuşesc anumite documente privitoare la un proiect conceput de către un ofiţer francez în vederea valorificării regiunii, în care ne aflăm, prin irigaţii sau cam aşa ceva…

— Ştiu; şi pe urmă?

— Am putut da de persoana la care se aflau hârtiile. Mi le-am însuşit printr-un şiretlic. Poftim raportul Academiei de ştiinţe. Poftim scrisoarea d-lui De Lesseps asupra acestui proiect care datează încă din 1880… Iată

descrierile căpitanului Prouvayre şi raportul lui. Am verificat azi de dimineaţă coasta. Totul corespunde exact. Pe de altă parte săpăturile vor începe chiar de mâine… Explozibilul unde e?

— Îţi va fi furnizat la momentul oportun.

— Va trebui să dinamităm mai bine de 2000 m. cubi de stâncă…

— Mă bizui pe d-ta.

— Bine. Şantierele d-tale de construcţii navale sunt puse la punct? întrebă Naida.

— Totul e în regulă. De altfel rămân aci două zile şi vom mai vorbi despre asta.

Maddalena auzi din nou deschizându-se uşa.

— Ah, exclamă Naida. Îţi prezint pe signor Sampieri, care se interesează de lucrările noastre. Sampieri, iată pe căpitanul de vas, Amalfi, căruia, dacă reuşim, i se va zice în curând Amiralul Nisipurilor…

PARTEA II-a
ENIGMA DEŞERTULUI

CAPITOLUL 1.
PRIMELE CIOCNIRI

— Domnule locotenent, vă pofteşte domnul amiral.
— Pe mine?
— Da, pe dv., domnule locotenent.
Gilbert de Parţial se sculă, lăsând pe masă scrisoarea începută, pe care se putea citi:

„Draga mea Maddalena”.

Îşi încinse centironul, îşi puse chipiul şi mantaua şi urmă pe matelotul care-i arăta drumul. Străbătură un coridor de cazarmă, coborâră o scară, străbătură o curte în stil maur şi intrară apoi într-un vestibul, la capătul căruia doi soldaţi cu baioneta la armă păzeau o uşă..
— Aşteptaţi vă rog o clipă, domnule locotenent, spuse marinarul; bătu apoi la o uşă vecină şi intră. Peste puţin ieşi însoţit de un ofiţer de marină care-şi salută colegul:
— Bună ziua, dragă camarade. Eşti sosit de curând, de nu mă-nşel?
— Da, domnule comandor.
— Amiralul doreşte să te vază. Nu ştiu pentru ce, dar presupun că e urgent. Părea necăjit.

Gilbert de Parţial roşi uşor la gândul că poate comandantul bazei aeronautice nu ştia de escapada lui de alaltăieri la Tunis...

Dar uşa biroului se şi deschise şi comandorul intră în acest sanctuar făcând tânărului ofiţer un semn să-l urmeze. Gilbert se opri smirnă în prag. Amiralul era un bătrân, dar care se mai ţinea încă foarte drept — şi cu o înfăţişare simpatică. Era ocupat în clipa de fată cu iscălitul corespondenţei.

În sfârşit, lăsă condeiul din mână şi se uită la noul sosit.

— Bună ziua, Parţial... Te-am cam lăsat în părăsire de când ai sosit, dar îmi pare bine că te văd. Mai ales că am pentru d-ta o misiune de încredere.

De astă-dată tânărul ofiţer roşi de plăcere. Amiralul se întoarse către căpitanul de vas, care aştepta în fundul biroului.

— E gata escadrila?

— Da, domnule amiral.

— Bine!

Bătrânul ofiţer chemă pe Gilbert lângă el. Acesta văzu în vraful de hârtii de pe masa amiralului o hartă de stat-major care reprezenta regiunea de la Sud de Tunis.

— Dragul meu, ai un brevet de pilot, nu-i aşa?

— De pilot civil, domnule amiral.

— E deajuns. Ai certificate admirabile. Pe de altă parte presupun că ştii să călăreşti.

— Exact.

— Bun. Mai văd în foaia calificativă a d-tale că ştii puţin şi limba arabă.

— Da. Am învăţat-o acum vreo zece ani în Maroc, când tatăl meu era ataşat militar pe lângă Rezidenţa Generală.

— Foarte bine. Devreme ce întruneşti aceste trei însuşiri pentru care mulţi camarazi le-ar invidia aci, iată ce-ţi cer...

— La ordin, domnule amiral.

— Atunci citeşte întâi aceasta.

Şi amiralul întinse tânărului ofiţer o scrisoare oficială,

cu antetul comandantului pielii din Tunis. Gilbert de Parţial citi cu emoţie următoarele:

„Domnule amiral, referindu-mă la cele comunicate în rapoartele mele cu No. 765 şi 766 din săptămâna trecută, am onoarea a vă adula cunoştinţă, că ofiţerii serviciului de în formaţiuni din regiunea Kalaa-Matmata îmi semnalează o oarecare fierbere în populaţia indigenă din această regiune.

Pe de altă parte aflu că nişte agitatori străini provoacă dezordine în regiune, ţinând întruniri menite să învrăjbească djis-urile[*)] *înşirai e dea lungul munţilor Mai mata.*

În aceste împrejurări şi deşi n-am putut obţine indicaţii mai precise asupra direcţiei în care trebuiesc orientate cercetările v-aş fi recunoscător dacă aţi pune la dispoziţia înaltului comandament o escadrilă de trei avioane conduse de ofiţeri capabili să zboare deasupra regiunii în chestiune şi la nevoie să dea sprijin şi ajutor contingentelor indigene care ar putea fi atacate de către forţe străine, a căror importanţă n-o cunoaştem.

Afară de aceasta, spre a asigura o colaborare mai strânsă cu serviciile noastre indigene, ar fi de dorit ca aceşti ofiţeri să ştie limba arabă şi călăria, pentru a putea la nevoie însoţi pe ofiţerii noştri de informaţiuni.

Contez pe escadrila în chestie mâine seara la Tunis.

Primiţi, vă rog, domnule amiral, etc.

Gilbert de Parţial puse scrisoarea la loc şi întrebă:

— Dacă nu vă supăraţi, d-le amiral, care va fi de fapt *roiul* nostru?

— Bănuiesc că veţi avea de transportat ofiţerii de informaţiuni în punctele periculoase şi de făcut zboruri de recunoaştere. Am pregătit în acest scop trei avioane, prevăzute şi cu tren de aterizare pe roate şi cu flotoare. În felul acesta puteţi şi ameriza şi ateriza. Sunt avioane

---

[*)] Satele arabe.

de vânătoare, înzestrate deci cu câte o mitralieră automată cu tir rapid pe care pilotul o poate pune el însuşi în funcţiune. Veţi lua muniţii suficiente şi bombe lacrimogene şi asfixiante. Veţi lua cu dv. La Tunis trei mecanici, care vor rămânea jos dacă se cere prezenţa lor pentru o recunoaştere.

— Am înţeles.

— Poţi pleca imediat?

— Cum porunciţi, domnule amiral. Cât vom lipsi?

— Poate o săptămână, poate două luni, nu ştiu. Îmi închipui însă că fierberea de care vorbeşte raportul e fenomenul care se observă cam în fiecare an prin vremea asta. De obicei nu ţin mai mult de 3 — 4 zile. Pricina e probabil sfârşitul Ramadanului sau epoca pelerinajului ritual la Meca. Te poţi retrage, domnule comandant, te însărcinez să însoţeşti pe d. De Parţial şi să-l pui în legătură cu camarazii lui de echipă.

Şi amiralul, ridicându-se, întinse mâna ofiţerului. — Noroc bun! şi scuză-mă că te-am propus atât de curând pentru această operaţie poliţienească, dar după cum ţi-am spus, întruneşti calităţi prea rare, pentru ca să nu fie puse la încercare.

— Îmi faceţi o deosebită cinste, domnule amiral. Mă voi strădui să fiu demn de ea.

Locotenentul ieşi, călăuzit de căpitanul de vas, care-l duse pe terenul de aviaţie, unde în jurul a trei avioane se învârteau câţiva militari. Din grup se desprinseră doi ofiţeri.

— Bună ziua, Parţial. Ne bucurăm să fim într-o echipă cu d-ta.

— Sunteţi gata, domnilor? întrebă comandantul.

— Îndată. Luăm provizii de benzină.

Gilbert îşi puse repede combinezonul de aviator, puse să i se lege de umeri o paraşută şi sări sprinten în carlinga aparatului în faţa căruia un mecanic punea aparatul de demarat, care dă impuls helicei automat. Cei doi colegi ai lui Gilbert erau şi ei la posturile lor. Căpitanul

de vas întinse celui mai în vârstă dintre ei un plic şi-i strigă câteva cuvinte pe care Gilbert nu le putu desluşi. Locotenentul controla comenzile, pompă ulei şi ridică braţul.

— Gata!…

Motorul începu să duduie. Marinarii săriră în grabă în lături din faţa aripilor şi Gilbert întorcând capul văzu în scaunul observatorului pe mecanicul ce-l însoţea, zâmbindu-i.

Aparatul îşi luă zborul, odată cu celelalte două.

În carlingă, Gilbert nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Aşadar, n-avea să mucegăiască pe câmpul de aviaţie ci avea să se apropie repede de Gabès; văzuse pe hartă că regiunea unde trebuie că se afla Maddalena era foarte aproape de Kalaa-Matmata.

După o oră, cei trei ofiţeri erau întruniţi în biroul generalului comandant al forţelor expediţionare de la Tunis. Acesta deschise plicul ce i-l dăduse unul din ofiţeri şi întrebă: — Care din dv. C locotenentul de Parţial?

— Eu domnule general, spuse Gilbert.

— Eşti fiul colonelului de Parţial? A fost unul din camarazii mei din coloana expediţionară din Riff. A murit ca un erou. Sper că vei fi demn de el.

— Mă voi strădui, domnule general.

Generalul apăsa pe butonul unei sonerii:

— Cheamă pe căpitanul Sandor, spuse el ofiţerului care intră.

După o clipă, sosi un căpitan care avea insignele serviciului de infarmaţiuni la gulerul dolmanului.

— M-aţi chemat, domnule general?

— Sandor, iată pe d. De Parţial. Îl vei însoţi imediat la Kalaa-Matmata. Tovarăşii săi îl vor urma mai târziu. La nevoie îmi vei trimite prin telegrafie fără fir raportul cifrat. Ai noul cifru?

— Nu, domnule general.

— Poftim, iată-l. Drum bun domnilor.

Când fură în curte căpitanul Sandor se adresă noului

său camarad:

— Expediţia noastră nu e nicio bucurie, dragul meu. s-a cam îngroşat gluma în bled[*)] Pun capul că alarma vine de la răsărit… din Tripolitania…

— Crezi că Italienii?…

— Sst… n-am spus asta… dar e plauzibil. În orice caz să fii cu băgare de seamă, căci suntem înconjuraţi aici numai de spioni.

Şi într-adevăr, întorcându-se, zări un individ care mergea dea lungul unui zid şi se depărta cu mâinile-n buzunar. Gilbert alergă după el strigându-l. Individul a luă la fugă, dar tânărul ofiţer era iute de picior şi-l ajunse din urmă. Îi puse mana pe umăr. Celălalt tresări şi bolborosi:

— Signor locotenent… lăsaţi-mă, signor locotenent… Nu fac niciun rău…

— Dar ce cauţi aici? Ţi-am mai spus că nu vreau să te văd în calea mea. Cum te cheamă? Hai, răspunde.

— Pietro Santorio… Păi… să vedeţi… ştiam c-aveţi să sosiţi la Tunis şi… am venit din partea verişoarei mele să vă spun… că… e bine sănătoasă.

— Ai văzut-o pe Maddalena?

Pietro minţi cu neruşinare.

— Da, signor locotenent. Ne-am despărţit ieri dimineaţă… Am… sunt… Am sosit aseară Era să plec din nou la Bizerte, dar adineaori v-am văzut şi am venit ca să vă spun…

— A, aşa! exclamă Gilbert încrezător. Bine, dac-o mai vezi, spune-i că poate voi veni s-o vad mai curând de cât îşi închipuie.

Pietro plecă grăbii iar Gilbert reveni la tovarăşul său, spunându-i:

— E un biet calic care a venii să-mi dea veşti de la o fată la care ţin şi care locuieşte la Gabès.

— Nu-mi place mutra lui.

Cei doi ofiţeri se întoarseră pe aerodrom; după ce ofiţerul de informaţiuni îi asigură că el va veni negreşit la

---

[*)] Regiune muntoasă şi pustie.

Kalaa Matmata pe şosea cu camionul, Gilbert şi tovarăşul lui urcară în carlingă şi-şi luară zborul.

După două ore, Gilbert de Parţial intră în biroul afacerilor indigene care comandă toată regiunea ce se întinde dea lungul munţilor Matmata şi până la *djebel-ul* Tebega.

În clipa când tânărul ofiţer şi tovarăşul său intrau în curtea închisă cum sunt aproape toate curţile caselor arabe, un alt ofiţer ieşi val-vârtej în întâmpinarea lor.

— Alarmă, daţi alarma!… D-ta eşti Sandor? Bine că te găsesc… Vino repede!…

CAPITOLUL 2.
CÂND AI UN SUFLET MÂNDRU

— O telegramă pentru tine, stăpână.

Naida smulse nerăbdătoare hârtia albastră din mâna sclavei, desfăcu telegrama şi citi:

Expediat bagaj avion. Teamă avarii. Verificaţi sosire. Pietro.

Naida1 rămase uluită şi ieşi în grabă din cameră. Nu mai era timp acum să se deghizeze în berberă. Tatuajele şi dispăruseră de pe chipul ei redându-i puritatea trăsăturilor; era îmbrăcată cu o bluză de mătase, pantaloni de călărie, cizme suple, purta în cap o pălărie de fetru, cenuşie, care-i scotea şi mai mult în relief eleganţa siluetei.

Dar pe şold atârna un revolver şi o cartuşieră care-i dădeau înfăţişare militară.

Străbătu repede curtea şi ajunse într-o altă e. Imeră, unde o întâmpină comandorul Amalfi:

— Ce este?

Signor Sampieri şi Benito se apropiară şi ei, intrigaţi.

— O telegramă, spuse Naida. Citiţi-o. Şi întinse hârtia.

— Înţeleg, spuse pălind colonistul, care o luase cel dintâi. E rezultatul instrucţiilor ce le-am dat fiului amicului nostru Benito. La primul indiciu că se petrecea ceva anormal, era dator să ne înştiinţeze imediat. Bagajul e locotenentul de Parţial, dracu să-l ia. A pornit cu avionul, aşa dar din ordin oficial. Probabil la Kalaa Matmata, căci numai acolo există un câmp de aviaţie. Avariile s-ar prea putea să ne ameninţe pe noi şi nu pe el.

Comandorul Amalfi îşi muşcă buzele.
— Totul mergea aşa de bine… A! va fi o grea luptă. Trebuie să plec imediat.
— Sampieri te va călăuzi.
— Cum doreşti…
Colonistul alergă la uşă şi se îndreptă spre garaj ca să-şi scoată maşina. Iar Naida se întoarse către ofiţerul străin, întrebându-l încotro pleacă.
— La Ben Gardan, la frontiera Tripolitaniei. Dacă simt ceva suspect, traversez lacul Bahirat, unde aşteaptă în permanenţă o barcă cu motor şi din trei învârtituri de helice sunt peste graniţă. Iar dv., dacă vă credeţi ameninţaţi, coborâţi şoseaua la *bordj*-ul Movra, pe drumul care duce la Fum Tatauin. Voi fi acolo peste trei zile.
— Şi explozibilul?
—, Va fi depozitat în golfuleţul Bu-Şemnaz, dea lungul frontierei şi mării. Va fi uşor să plecăm noaptea cu aceiaşi barcă cu motor, la Guran. La nevoie putem lua mai multe bărci.
— Dar şantierele…
— Trebuie să fi fost puse în funcţiune încă de acum trei zile, ţi-am mai spus. Avem peste 2000 oameni care aşteaptă la Uazen, dar nu putem face nimic înainte ca… evenimentul să se fi produs.
Râseră câteşi trei, ofiţerul, Naida şi Benito, dar fără să spună un cuvânt. Apoi comandorul Amalfi îşi scoase mantaua îşi puse un veston alb, fără insigne, şi pe cap o cască colonială.
— Cu bine! îi spuse Naida.
— La revedere!… şi dacă sunteţi luaţi de scurt, spuneţi că sunt un turist în trecere care v-a cerut ospitalitate cât timp i se repară maşina. Dar nu ştiu, zău, cine s-ar putea lega de voi.
— Fireşte. Au destul de furcă cu agitatorii pe care i-am asmuţit în toată regiunea. Cât despre avioane, n-ar îndrăzni să treacă peste graniţă şi apoi am avut noi grijă să aranjăm lucrurile cum trebuie. Toată regiunea care

mărgineşte *djebel*-ul Nefuza „dj*ebel*-ul Duerat, înălţimile Uryama şi dj*ebel*-ul Matmata, într-un cuvânt tot ţinutul care se întinde la poalele acestui lanţ de munţi, din centrul Tripolitaniei până la Gabès e menit pieirii. Las’ să piară. Noi vom ataca de la sud, unde nu se va întâmpla nimic şi de unde duşmanii noştri nu se aşteaptă la un atac. Totul trebuie să fie gata într-o noapte. Cred că unirea forţelor noastre din flancul drept cu cele din flancul stâng se va face la satul El Fedjed. Ne-am înţeles vasăzică. Rămâneţi cu bine.

Ofiţerul urcă în grabă în maşina care-l aştepta la marginea şoselei în faţa casei.

— Şi acum la lucru, Benito, spuse Naida după plecarea ofiţerului. Ştii să conduci motocicleta, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Hai, răspunde repede, spuse Naida încruntată. Nu-i timp de glumă acum.

— Vedeţi că…

— Ajunge. Ai să încaleci pe maşinuţa de colo şi ai s-o tuleşti la Gurin. Acolo ai să găseşti pe bătrânul Naid. Ai să-i spui să dea zor. Până în trei zile şanţurile de irigaţie trebuie să fie terminate. Se pot promite şi premii muncitorilor, că pe lumea asta tot nu vor apuca să mai fie plătiţi…

— Dar…

Naida duse liniştită mâna la revolver. — Ai trei minute, Benito Santorio, să încaleci pe motocicletă şi să porneşti. Dacă nu, la expirarea acestor trei minute, vei avea trei gloanţe în cap. Poţi alege.

— Fie, mă supun.

— Şi nu cumva să încerci să ne trădezi. Ai? De altfel după două ore te urmăm. În orice caz ne întâlnim la *bordj*-ul Movra. La nevoie ne aştepţi şi ai grijă să pregăteşti tot ce ne trebuie. Ai înţeles? Ţine trei mii de franci şi vezi cum îi cheltuieşti.

Benito îi luă în primire, cu o strălucire de bucurie în ochi şi se interesă apoi: — Dar dv. Ce aveţi de gând să

faceţi?

— Voi porni călare cu nepoată-ta. n-ai nicio grijă, va fi mai bine păzită decât de voi toţi. Am nevoie să văd în drum diferiţi şefi de trib ca să le mai zgândăresc spiritele. Agitaţia e încă prea mică. Şi acum şterge-o.

Benito urcă pe motocicletă, iar Naida îi mai strigă: — Nu uita că ai 50.000 lire dacă reuşim. Şi acum „noroc”.

Tânăra femeie închise poarta garajului şi intră în casă.

— Fatma, strigă ea apoi pe bătrâna sclavă neagră, care se ivi tremurând în prag. Ce face fata?

— O, e cuminte ca o servitoare a lui Alah.

— Nu-ţi cer părerea. E în camera ei?

— Da stăpână. Aii sade la uşă. Acum nu mai poate ieşi.

— Bine. Pentru că ai fost atât de proastă cri ca s-o laşi să fugă din cameră, vei căpăta 50 de lovituri de funie la întoarcerea stăpânului.

— O!

Sclava păli, dar Naida se şi depărtase. Deodată aceasta întoarse capul: — Ai să pregăteşti două costume de călărie şi ai să dai ordin să fie pregătiţi trei cai. Aii ne va însoţi. Plecăm. Ai înţeles?

— Da stăpână.

Tânăra femeie se întoarse în biroul ei, care dădea în curtea maură şi scrise o telegramă pentru Pietro:

„Primit colete. Nicio avarie. Trimite prisosul la bordj Movra. Naida”.

Apoi chemă un servitor indigen căruia îi dădu în seamă să trimită telegramă încă în aceeaşi seară. Îi înmână o sută de franci. Aşteptă ca uşa să se fi închis şi deodată încremeni în nemişcare trăgând cu urechea. Un zgomot uşor turbura aerul călduţ. Tânăra femeie se repezi în curte, făcu palma streaşină la ochi şi privi neliniştită cerul.

Aşa de curând!…

În sfârşit în dreptul soarelui desluşi un punct negru care

creştea mereu; zumzetul deveni tot mai puternic. Indigenii ieşiră din case scoţând strigăte de uimire: *Hmama!... Hmama!...*

Naida ridică din umeri: — Porumbiţa... Asta numesc ei o porumbiţă! E un vultur, imbecililor, un vultur care vă va răpi în ghearele lui!

Acum avionul se vedea bine, alb de tot, în bătaia soarelui arzător. Şi sub aripile întinse se deosibeau culorile franceze. Avionul zbura la o înălţime mică şi se apropia tot mai mult de pământ. Făcu de două ori înconjurul satului atât de jos încât se puteau distinge persoanele din carlingă. s-ar fi zis că aceştia voiau să vadă şi cele mai mici amănunte.

Deodată din casa tihnită răsună un strigăt emoţionant şi tragic:

— Ajutor!... Ajutor!...

Naida tresări. Sub ochii ei la o fereastră din colţul casei, se ivise un braţ gol care fâlfâia cu deznădejde o cârpă violetă ca să atragă atenţia celor din avion. Avionul era în momentul acela într-o poziţie încât casa tocmai se afla în câmpul lui de observaţie. Dar când avionul după un ocol, trecu din nou şi mai jos deasupra casei, semnalul dispăruse. Cu toate acestea pilotul, cu o îndrăzneală nemaipomenită trecu la un fir de păr de terasă, dar zadarnic.

Sfidând pericolul Naida alergase în casă cu pumnii strânşi, şi urcase scările ca o furtună. Uşa camerei în care trebuia să fie ţinută închisă prizoniera era dată de perete, iar înăuntru Maddalena se lupta din răsputeri cu servitorul indigen Aii, care o ţinea strâns în braţe, împiedicând-o astfel să ajungă la fereastra deschisă. Naida îmbrânci pe Aii şi trase în grabă oblonul ferestrei cu gratii. Apoi ordonă:

— Pleacă!...

Se întoarse spre Maddalena care era albă ca varul, gata de apărare, rezemată de perete.

— A plecat, îi spuse Naida batjocoritoare. Şi când se va

întoarce, noi vom fi departe de aci, Maddalena. Ai să te îmbraci imediat şi ai să vii cu mine.

— Şi dacă refuz?

— Am eu mijloace să te îmblânzesc. Alege: două gloanţe în cap sau ascultare? Uite, număr: un, doi…

— Mă supun, spuse Maddalena cu o voce mohorâtă. Dar fii blestemată!

Naida izbucni într-un râs răguşit: — Blestemată… Draga de ea… Blestemată sunt eu de mult. E poate al o sutălea blestem care cade pe capul meu şi tot trăiesc.

În prag se întoarse către Aii:

— Ai merita să fii bătut pentru că n-ai ştiut să supraveghezi mai bine prizoniera.

— Stăpână… vroia să doarmă. Ea însăşi m-a rugat să închid uşa. Zău că n-am ştiut…

— Destul. Pregăteşte caii. Plecăm. Fatma te va înlocui.

În cameră Maddalena plângea.

CAPITOLUL 3.
SUB SEMNUL SEMILUNEI NEGRE

— Ei? ce-aţi văzut? întrebă comandantul biroului afacerilor indigene din Kalaa Matmata pe căpitanul Sandor şi pe Gilbert de Parţial care se prezentaseră la birou de cum se întorseseră din acest prim zbor.

— Prea puţin, domnule comandant, replică Sandor. Am zburat deasupra unei părţi din regiune…

— Şi n-aţi observat nicio mişcare?

— Ba da. Pela Ksar Tarsin şi El Hamlia e lume multă… dar deocamdată nu s-o produs nicio demonstraţie ostilă. Totuşi am găsit trei lucruri suspecte.

— Şi anume?

— Iată: pe drumul de la Tujan la *djebel*-ul Tadjera, am văzut o maşină mare care gonea cu o viteză nebunească. Nu prea se văd automobile pe meleagurile celea. Înăuntru erau două persoane. Cu ocheanul meu am putut distinge pe unul din indivizi. E un agitator italian. Numele îmi scapă dar am mai avut de furcă cu el în turburările de la Tunis, de acum câteva luni. Cât despre celălalt, capul îi era ascuns de o cască colonială.

— Trebuie să ştim numele acestui om.

— Nimic mai uşor. Voi consulta listele şi fotografiile.

— Şi celălalt punct suspect?

— La est de Tujan, în direcţia Aram, am văzut un motociclist care pleca spre pustiu. Nici de astă dată n-a fost cu putinţă să aterizăm, pentru a-l opri. Dar cu siguranţă că la Tujan e un centru de agitaţii şi ar fi necesar să se trimită de urgenţă un post de jandarmi indigeni, pentru o anchetă. Dacă doriţi, domnule

comandant, plec chiar astă seară acolo. Pe de altă parte, zburând deasupra satului Tujan, Parţial a observat…

— Închipuiţi-vă d-le comandant, interveni tânărul locotenent emoţionat. La fereastra unei case am văzut o cârpă pe care un braţ îl fâlfâia violent. Mi s-a părut chiar că aud strigăte de ajutor…

— Strigăte de ajutor?

— Da, aşa mi se pare, răspunse Parţial. Am oprit motorul o clipă şi am continuat în zbor planat. Manevra era însă foarte grea şi am şi trecut repede de casa cu pricina aşa că a trebuit să mă înalţ din nou în văzduh. Când am revenit în acelaşi loc, fereastra era închisă şi n-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic.

— Eşti sigur că n-a fost o manifestaţie de simpatie din partea unui indigen?

— E puţin probabil, domnule comandant. Nu intră în obiceiurile indigenilor… Şi apoi pânza care fusese fâlfâită spre noi era o rufă. Cum să vă spun…

— E simplu, spuse căpitanul Sandor căruia, nu-i plăcea să piardă multe vorbe pentru nimic… Era un combinezon de femeie… de mătase violetă şi cu dantelă.

— Cum! exclamă uluit comandantul.

— Cum vă spun, domnule comandant. Înţeleagă cine poate! Dar, oricât de elegante ar fi femeile arabe de la Tujan, încă nu poartă combinezoane de mătase violetă cu dantelă… Şi de asta sunt sigur. Aveam ocheanul meu de stat major şi vă jur că e bun. Riscul de a ateriza era însă prea mare. Dacă ar fi însă într-adevăr un centru de agitatori la Tujane, nu ne-ar fi lăsat să plecăm teferi.

Comandantul dădu din cap: Aveţi dreptate. De aci la Tujane sunt 15 km. Veţi porni imediat cu o secţiune de puşcaşi călări şi veţi ocupa satul. Veţi face o anchetă şi îmi veţi trimite o ştafetă cu veşti. Veţi putea recunoaşte casa cu pricina?

— Da, domnule comandant.

— Bine. Plecaţi. Cât despre mine, voi zbura deasupra celorlalte regiuni. Avionul d-tale e gata de start, Parţial?

— Da, domnule comandant.

Şi iarăşi se ridică în văzduh pasărea de oţel în faptul serii. Era grabă, căci în lipsa celor doi ofiţeri; alţi agenţi de informaţie indigeni aduseseră la birou ştiri alarmante. Mai multe triburi indigene părăsiseră *Keisbah*-urile lor şi înaintau spre sud cu căţel şi purcel. Majoritatea se îngrămădeau la sud-est de Tu jad, şi se îndreptau spre frontiera tripolitană, iar ceilalţi urcau spre nord-est, spre Tebaga şi Gabès.

În ce scop oare? Niciodată mişcările de triburi nu luaseră o asemenea proporţie. Parcă ar fi căpătat un ordin să părăsească Matmata şi să se maseze în dreapta şi în stânga ca pentru o încercuire. Trebuia o contra-acţiune rapidă.

Soarele dispărea la orizont şi se ivea luna.

Deodată în tubul acustic se auzi vocea comandantului.

— Lasă-te puţin mai jos.

În faţa avionului, o gloată forfotitoare, cămile, miei, capre, vite, înconjurate de oameni, se grăbea spre sud. Avionul dădu ocol de două ori fugarilor şi-şi reluă zborul spre orizontul înnegrit de noaptea ce se lăsa.

După un sfert de oră, avionul zbura deasupra lui Ksar Tarsin. Străzile strâmte mişunau de o populaţie care se agita şi striga. Pe marginea unui *ued* secat, indigenii, strânşi în jurul a trei bărbaţi înfăşuraţi în burnusuri negre, răcneau ameninţând cu pumnul.

— Coboară, repede. Ai mitraliera pregătită?

— Vreţi să-i secerăm?

— Cine ştie…

Avionul coborî tot mai jos până aproape de terasele caselor. Arabii ridicară capetele şi o luară la fugă ca şi cum le-ar fi fost frică să nu vază pasărea prăbuşindu-se pe umerii lor. Deodată locotenentul de Parţial, care privea uimit spectacolul, zări pe o terasă un bărbat îmbrăcat în alb, europeneşte, care urmărea atent avionul, şi ridică braţul. Dar în acelaşi timp pilotul auzi la spatele lui un ţipăt care se pierdu în uruitul motorului. Întoarse capul şi

văzu pe Sandor prăbuşit în fundul avionului, cu dolmanul său alb pătat de sânge.

— Bandiţii! Şi pe când tânărul ofiţer se pregătea să zboare mai sus, auzi în dosul lui un răpăit înăbuşit în timp ce avionul era prins într-o grindină de gloanţe.

„Aş jura că au o mitralieră...”

În zadar aviatorul trăgea de frâna de adâncime. Avionul nu i se mai supunea. Venea cu botul drept spre pământ. Gilbert mai încercă o ultimă manevră, dar în zadar. Avionul cobora vertiginos cu botul în jos. Tânărul ofiţer închise ochii, zări ca în vis pe Maddalena, lacul de la Gérardmer, silueta albă care trăsese în căpitan; o zguduire brutală îl zvârli înainte şi nu mai ştiu ce se petrece cu el.

I se păru că aude ţipete, ordine, apoi că e scos de sub dărâmăturile avionului şi întins pe nisip. Încercă să deschidă ochii şi zări vag vestonul alb al unui bărbat, care părea să dea ordine indigenilor din jurul lui. Apoi Gilbert leşină din nou.

Când îşi veni în fire, era culcat pe o saltea, într-o cameră joasă; uşa era deschisă şi se vedea curtea interioară pavată cu mozaic în care se plimbau câţiva indigeni, înarmaţi cu puşti. Tânărul ofiţer căută să se scoale, dar nu putu. Ridică doar capul să privească în jur şi îşi dădu seama atunci că era legat cobză, incapabil să facă o mişcare. Capul îi ardea îngrozitor şi suferea de o sete cumplită. Deschise gura, încercă să ţipe şi căzu iar cu capul pe saltea. La lumina făcliilor din curte şi din cameră, recunoscu locul unde se afla: era prizonier, dar. Trăia. Încă nu era deci pierdut totul. Cu o sforţare supraomenească Gilbert încercă încă odată să se ridice gemând: *Ma... Ma...*

(apă).

Un paznic indigen îl trânti cu brutalitate la loc pe saltea şi apoi se depărtă. Dar peste puţin Gilbert văzu pe bărbatul în haine albe înaintând spre dânsul, aplecându-se şi dând rănitului o ceaşcă cu lapte bătut, pe care

acesta o sorbi însetat. După ce Gilbert îşi astâmpărase setea, bărbatul dădu câteva ordine în limba berberă şi, spre uimirea lui Gilbert, indigenii se retraseră respectuoşi şi închiseră uşile.

— Te simţi mai bine, domnule locotenent? întrebă necunoscutul.

— Cine eşti d-ta? întrebă Gilbert furios.

Necunoscutul zâmbi:

— Un ofiţer ca şi d-ta. Îţi cer scuze pentru cele întâmplate, dar nouă nu ne plac oamenii curioşi. Regret că am omorât pe însoţitorul d-tale. n-am avut intenţia. Vroiam doar să ciuruiesc rezervorul de benzină şi să vă forţez să aterizaţi. Am fost totuşi nevoit să fac uz de mitraliera de pe terasă.

— Suntem în stare de război?

— Nu. Dar s-ar putea să fim în curând.

— Cine eşti d-ta? repetă Gilbert.

— Numele n-are nicio importanţă. De altfel ne-am mai văzut. Ai zburat deasupra mea acum două ore.

— D-ta eşti bărbatul din maşină.

— Exact. Am socotit mai nimerit să-mi schimb itinerariul şi să viu să te aştept aci. Ştiam că te vei întoarce şi noi avem nevoie să fim lăsaţi în pace aci.

— Eşti un spion.

— Îmi slujesc patria, domnule locotenent, aşa precum d-ta ţi-o slujeşti pe a d-tale. Vrei să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei încerca să fugi?

— Nu.

— Atunci voi fi nevoit să te las în situaţia incomodă în care te afli. Vrei să răspunzi la întrebările mele?

— Nici asta.

— În cazul acesta vom aştepta ca foamea să-ţi dezlege limba. Viaţa nu ţi-e în pericol. Dar ai o rană superficială la cap, care te face să suferi. Ţi-a fost jupuită pielea, când ai trebuit să aterizezi în mod atât de brusc.

— Eşti un ticălos.

— Sunt în totul de părerea d-tale. Dacă aş fi eu

prizonierul d-tale aş vorbi la fel. Dar problema nu se pune aşa. Voi desface puţin strânsoarea funiilor ca să poţi dormi, şi mâine vei fi iar pe drum.

— Încotro?

— Asta ai să vezi. Bună seara domnule locotenent. Încă odată, sunt dezolat că te-am pus în această situaţie, dar războiul e război.

Necunoscutul chemă un indigen, care dezlegă pe Gilbert, încătuşându-i doar picioarele cu un fel de lanţ, care deşi-i lăsa libertatea mişcărilor, îl împiedica să alerge. Îi puse pe masă ţigări şi chibrituri, întrebă dacă nu-i lipseşte nimic şi plecă lăsând uşile deschise.

În prag doi indigeni, înarmaţi până în dinţi „vegheau în tăcere.

CAPITOLUL 4.
EXPLICAŢII...

În noapte, trei umbre călăreau pe pista de la Tujan la Ksar Tarsin. Trei umbre înfăşurate în trei burnusuri albe, pe nişte cai arabi, iuţi şi focoşi.

...De mult se lăsase întunericul, luna era de mult în înaltul cerului şi liniştea nocturnă se întindea peste munţi şi plaiuri. Cele trei umbre înaintau tăcute şi nu se auzea decât tropotul de copite... deodată una din cele trei umbre, cea din dreapta grăi: — Aii, cât mai avem până la ţintă?

— Vreo zece kilometri stăpână.

— Bine. Nu eşti prea obosită, Maddalena?

Umbra de la mijloc nu răspunse şi marşul continuă tăcut. Doar la răstimpuri, când umbra de la dreapta dădea în lături burnusul ei, i se vedea sclipind în mână revolverul încărcat. Din când în când, umbra de la stânga, care răspunsese adineaori, apuca de căpăstru calul umbrei de la mijloc şi câteşi treiele porniră în trap dea lungul munţilor. La un moment dat, se auzi un strigăt în noapte:

— *Barka!*

Umbra din stânga se opri în faţa unui indigen care ieşise din umbra unei colibe părăsite. Călăreţul şi gardianul schimbară câteva cuvinte, apoi primul dădu pinteni calului, ca să ajungă din urmă pe celelalte două.

— Suntem aşteptaţi, stăpână. Domnul comandor e acolo.

— Amalfi?

— Da, stăpână. A întâlnit avionul şi a crezut că e mai bine să se întâlnească cu ceilalţi. Vă aşteaptă cu nerăbdare. Avionul a fost doborât, unul din aviatori e mort, celălalt prizonier. Prizonierul e un locotenent din Bizerte.

Umbra de la mijloc întoarse repede capul, întrebând înspăimântată: — E Gilbert?

— Nu ştiu. Nu mi s-a spus numele.

— E rănit?

— Aşa cred…

— Doamne!

Un hohot de plâns scutură trupul umbrei, care era să cadă de pe şea. Umbra de la dreapta dădu s-o sprijine, dar Maddalena se feri:

— Lasă-mă. Îmi eşti odioasă.

Umbra din dreapta dădu din umeri.

— De, surioară, spuse apoi, nu e bine să te găseşti în calea noastră.

În faţa celor trei călăreţi se iveau acum casele albe din Tujan. Câţiva indigeni alergară întru întâmpinarea Naidei, vestind-o că d-l comandor o aştepta cu nerăbdare, şi că se afla în casa caidului, de unde urma să plece chiar în noaptea asta.

— Mă duc la el, spuse Naida. Aii, îţi încredinţez pe tânăra fată. Răspunzi de ea cu capul tău.

— Da, stăpână.

Umbra din dreapta alergă spre oraş. Sări de pe cal în faţa unei case mai arătoase în jurul căreia arabii se strânseră pâlcuri. La sosirea ci se ploconiră până la pământ.

— Comandorul e aci?

— Dv. sunteţi doamnă? răspunse un glas îngrijorat. Victorie. A început lupta.

— Ştiu. Şi unde ţi-e prizonierul?

— Aci într-o sală specială.

— Vreau să-l văd. Sau mai bine, nu. Aşteaptă.

Tânăra femeie ieşi din nou şi zărind pe Aii şi Maddalena

care o urmau, alergă spre ei:

— Du caii la grajd, Aii. Ştii unde. În dreapta, în dosul clădirii. Iar tu, surioară, vino cu mine, am să-ţi fac o mare bucurie.

Peste o clipă ajunse în pragul camerei unde se afla locotenentul de Parţial.

— Gilbert!

Tânărul ofiţer tresări: — Maddalena. În sfârşit pricep… Ah, ticăloşii!

Cei doi tineri se îmbrăţişară cu patimă.

Comandorul Amalfi zâmbi:

— Vezi bine, domnule, că nu suntem călăi. Facem şi imposibilul pentru ca să vă fim pe plac. Acum dormiţi liniştiţi. Veţi aştepta aici sau aiurea până ce vom fi ajuns Lai ţintă.

Naida îşi muşcă buzele, dar Amalfi puse să se aducă o altă saltea şi o ceaşcă de lapte pentru tânăra fată. Apoi se adresă paznicului indigen: — Veghează asupra lor, iar la prima mişcare mă chemi.

— Bine, sidi.

— Şi acum vino, doamnă. Am să-ţi vorbesc…

Izolaţi în fericirea lor, cei doi tineri nici nu-şi dădură seama că spioana şi ofiţerul plecaseră. În şoaptă, Maddalena povesti pe scurt lui Gilbert cele întâmplate. Ofiţerul îşi dădu imediat seama de o mulţime de lucruri care pentru Maddalena n-aveau niciun sens.

— Drace, înţeleg! Vor să inunde litoralul!

— Nu mai spune!

— Cum îţi spun. Mătuşă-mea şi colonelul Prouvayre mi-au vorbit de această idee, care datează de acum 50 de ani. Toată întinderea de la Sud de Gabès e sub nivelul mării şi ar fi de ajuns să se dinamiteze o parte din faleză, ca marea să poată pătrunde prin canalul de irigaţie până la punctul, unde pământul e la un nivel inferior suprafeţei marii. Atunci toată regiunea va fi inundată pe o lăţime de vreo 80 km. Şi pe o lungime de peste 500 km…

— Şi în ce scop?

— Căpitanul Prouvayre, tatăl colonelului, credea că în felul acesta s-ar putea fertiliza o bună parte din deşert… Apoi proiectul a fost lăsat în părăsire, avantagiile fiind prea mici faţă de inconveniente. Crearea golfului artificial ar fi cerut cheltuieli minime, dar ar fi despărţit în întregime Tunisia de Tripolitania. Pe vremea aceea, italienii nu ocupaseră încă regiunea, asupra căreia speram să întindem mandatul nostru. Proiectul a fost deci părăsit dar a fost uşor pentru inamicii noştri să ia cunoştinţă de el, căci toate ziarele din epoca aceea îl comentaseră.

De asemeni n-a fost greu să se afle cine deţinea hârtiile căpitanului Prouvayre, iar Naida a combinat lucrurile în aşa fel, încât să pună mâna pe dosar.

— Dar în ce scop? Ce interes au să despartă cele două ţări?

— Ştiu eu? Oricât mă frământ, nu pot să aflu cauza. Se tem oare de imperialismul nostru? Le e teamă că vom provoca agitaţiuni în Tripolitania? Ar fi absurd. În orice caz, «lacă inamicii noştri urmăresc un scop pe care nu-l ştim, trebuie să prevenim de urgenţă Tunisul. Cu orice preţ.

— Pentru ce?

— Dar, mica mea logodnică, pentru că dacă marea năvăleşte brusc, cu o forţă nemaipomenită, pe această câmpie făcută parcă anume să fie inundată, în zece ore va fi un adevărat cataclism. Totul va pieri sub valuri. Sute de sate nimicite. Poate cincizeci de mii de morţi. Nimeni nu va putea fugi.

— Nenorociţii! Dar pentru ce toate acestea? Pentru ce?

Rămaseră tăcuţi; apoi Gilbert spuse hotărât:

— Trebuie neapărat să fugim, Maddalena…

— Dar cum?

— Nu ştiu. A, da, aşteaptă. Pentru mine, este cu neputinţă. Sunt încătuşat şi înainte de a face trei paşi, aş fi prins. Tu însă eşti liberă şi e de datoria ta să scapi ţar, a de acest dezastru fără seamăn.

— Cum?

— Taci. Gardianul se uită la noi. Mă gândesc... stai puţin... Am găsit... Sst!...

Locotenentul se sculă anevoie, şi se îndreptă spre uşă chemând pe indigen în limba arabă. Acesta ezită, apoi arătă fundul curţii. Ofiţerul insistă. Obţinu în cele din urmă ceea ce voia. Indigenul închise încetişor uşile şi se aşeză în prag cu spatele rezemat de uşă, cu puşca între picioare.

Gilbert se întoarse repede spre tovarăşa lui.

— I-am spus că vrei să dormi, iar Coranul opreşte pe un bărbat să se uite la o femeie, chiar necredincioasă, când ea se dezbracă... Adică aşa i-am spus lui, şi am reuşit să-l conving. Avem trei minute. Şi am o idee.

Se duse la fereastră şi-o deschise. Se aplecă în afară.

— De această parte nu suntem păziţi şi cei de aici au încredere în mine. Vei putea fugi pe aici.

— Va fi însă nevoie să ne schimbăm hainele.

Tânăra fată roşi, dar şovăirea ei fu scurtă.

— Fac tot ce-mi spui.

— Uniforma mea te va ocroti măcar câteva ceasuri. Oricât de violenţi ar fi cei din jurul tău, au respectul culorilor franceze. De altfel tot porţi pantalonii de călărie aşa încât n-ai decât să pui dolmanul peste bluză.

Maddalena făcu întocmai. Îşi ascunse părul blond sub chipiu şi pufni în râs.

— Şi acum ţine actele mele. Până ce ajungi în liniile noastre, eşti locotenentul de Parţial, de la baza de aviaţie din Bizerte.

Maddalena avea în noua ei ţinută o înfăţişare mândră şi îndrăzneaţă. Dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar tu? Ai să fii pedepsit.

— Ce are a face. De altfel nu cred să îndrăznească să mă ucidă. Şi tot voi fi eliberat.

— Dă-mi scrisori, ceva care să dovedească că nu sunt spioană.

Gilbert rupse o filă din carnet, scrise pe ea câteva

rânduri cu stiloul şi o întinse tinerei fete.

— Ţine. Şi acum aşteaptă o clipă.

În picioarele goale, se îndreptă spre uşă, întinse mâinile şi înainte ca gardianul să poată scoate un ţipăt, îl lovi cu capul de pământ ca să-l ameţească. Luă revolverul şi pumnalul din centironul paznicului şi le dădu Maddelenei.

— Nu-l ucide.

— Fii pe pace. Nu ţin să-mi agravez cazul. Leagă-l. Pune-i un căluş acum. Şi haide, leagă-mi şi mie mâinile la spate. Leagă-le bine. Şi pune-mi şi mie, înainte de pleci, căluşul în gură. Nu te teme. Paznicul n-a văzut nimic. E leşinat, Bună idee, nu?

Când Gilbert fu şi el legat cobză, se aplecă spre Maddalena. V

— Fetiţa mea dragă, ai să sari acum prin fereastră şi ai să cauţi să găseşti un cal. Încaleci în grabă şi fugi. Peste puţin şi eu am să strig şi am să dau indicaţii false despre fuga ta. Mergi mereu după soare. Du-te acum. Stai! Sărută-mă… Te iubesc… Şi acum — căluşul, şi du-te.

Maddalena dispăru. Gilbert aşteptă ca la vreun sfert de oră apoi îndepărtă niţel căluşul şi văzând pe gardian venindu-şi în fire şi privindu-l uluit, începu să răcnească: — Ajutor! Ajutor!

CAPITOLUL 5.
FUGA

Ajungând în curte, Maddalena începu să se orienteze, urcă pe un zid, alunecând fără zgomot de partea cealaltă şi se pomeni într-o curte pietruită, la fel cu cea din care ieşise şi în care dădeau o mulţime de uşi. Tânăra fată se duse tiptil spre uşa cea mai apropiată ascultând cu luare aminte:

— *Rod Balek.* (Atenţie).

Erau doi indigeni care-şi vorbeau. Maddalena îşi ţinu răsuflarea. Peste câteva clipe unul din cei doi bărbaţi se depărtă. Maddalena auzi puşca celuilalt lovind pietrele curţii. Fata trecu neobservată şi ceva mai încolo găsi o uşă întredeschisă de unde răbufnea o duhoare caracteristică grajdurilor.

— Salvată!

Intră bâjbâind în grajd şi mâna ei dădu peste crupa unui cal, care tresări sub mângâiere. În fundul grajdului fumega o lampă cu gaz, mascată de un stâlp. Maddalena alergă într-acolo, mări fitilul şi zări într-un colţ un teanc de şele. Luă fără să aleagă una din ele, o puse în spinarea unui cal, îi puse frâul şi trase animalul în curte. Acum îi prindeau bine lecţiile de călărie de la Gérardmer. Apoi potrivi zăbalele, strânse chingile şi încălecă.

În noaptea calmă, tânăra fată n-auzea decât gâfâitul calului, respiraţia ei agitată şi zgomotul copitelor pe pietrişul ulicioarei. Deodată, la un colţ de stradă, zări întinzându-se în faţa ei pustiul fără sfârşit. Maddalena nu-şi încetini galopul. Deocamdată se gândea să se

orienteze. Principalul era să ajungă cât mai departe înainte de a se da alarma. Întorcând capul să vadă dacă n-o urmărea nimeni, văzu licărind în dosul ei la lumina lunii râuleţul de argint al ued-ului pe care-l străbătuse la venire.

Smuci calul de frâu şi-l sili să se întoarcă După o clipă, animalul galopa supus în albia râului în care urmele copitelor se ştergeau imediat acoperite de nămol.

Deodată Maddalena auzi departe în urma ei focuri de armă. Fuga ei fusese descoperită, dar detunăturile răsunau lot. Mai departe. Dădu pinteni calului şi abia după o jumătate de oră, când fu convinsă că i se pierduse urma, cel puţin deocamdată, lăsă calul să meargă la pas.

Primele momente de exaltare trecuseră şi acum îşi dădea bine seama, că fapta ei fusese o nebunie. Nu cunoştea regiunea şi o cuprindea groaza la gândul că putea să moară de foame şi de sete în acest pustiu fără margini. Aducându-şi aminte de jertfa lui Gilbert şi de marea misiune ce-şi luase asupră-şi, îşi stăpâni emoţia şi îşi continuă drumul. Pe cât putea să judece, trebuia să fie acum la o depărtare de vreo 15 km. De Ksar Tarsin. Când ajunse la izvorul râului, o luă pe un drum de caravane, destul de umblat, pentru ca să i se poată găsi cât mai greu urma.

Se făcu ziuă, Soarele răsări brusc, spulberând umbrele nopţii şi orbind pe Maddalena. Parcă şi calul se simţea înviorat. Maddalena încerca acum să se orienteze pentru a putea ajunge la Kalaa-Matmata, unde trebuia să dea prima alarmă. Ajunse la o oază; calul îşi astâmpără setea bând dintr-un izvor limpede ce şopotea printre palmieri, iar Maddalena adună curmalele căzute din pom făcându-şi provizii în buzunarele mantalei, după ce-şi potolise foamea. Bău şi ea apa nu prea rece, dar totuşi răcoritoare.

Apoi îşi continuă goana. Trebuia să fie ora 5 sau 6 dimineaţa. I se părea că scăpase de o veşnicie de călăii ei, căci instinctul libertăţii e atotputernic la toate fiinţele

pământeşti. Doar grija de logodnicul ei o chinuia… Îi era teamă că în furia lor, Naida şi Amalfi să nu se fi răzbunat asupra nenorocitului. Un hohot de plâns urcă pe buzele Maddalenei, care gemu: — Gilbert! Dar îşi luă seama şi-şi stăpâni nervii zdruncinaţi. Franţa trebuia să fie acum singura-i grijă.

Când soarele fu sus pe cer, Maddalena trebui să se oprească. Un fel de toropeală o cuprinse, se clătină în şea. Căută cu ochii o oază, stăpânită de dorinţa irezistibilă de a se odihni. În cele din urmă zări la marginea unui pârâu câţiva palmieri anemici, care răspândeau cu zgârcenie umbră în jurul lor. În lipsă de un adăpost mai bun, tânăra fată se opri acolo, legă calul şi se întinse sub palmieri cu capul culcat pe şea. Un somn greu o cuprinse.

Cât timp dormise oare? n-ar fi putut spune. O oră, poate mai mult. Deodată Maddalena auzi o voce guturală mormăind: — Domn locotinent, tu nu bine stai aci. Capeţi *skhana* (insolaţie).

Dintr-o săritură tânără fată fu în picioare, îşi căută revolverul şi se pregăti să-şi apere viaţa, pe care o credea în pericol. Dar în jurul ei vedea doar chipurile mirate, dar nu ostile, ale unor indigeni, înfăşuraţi în humusurile lor albe.

— Cine eşti? se adresă fata celui care o trezise. Acesta zâmbi, arătându-şi dinţii albi care contrastau cu chipul ars de soare:

— Sirgent Ibn ben Kedaş, domn locotinent. Sirgent Kedaş din regimen 6 infanterie. În permisie la trib al meu. Dacă tu vrei vede…

Şi indigenul desfăcându-şi bumusul, scoase dintr-un portofel o hârtie oficială, care-i confirma spusele. Maddalena se linişti şi îi zâmbi prietenos. Maddalena avusese grijă să nu-şi scoată chipiul în timpul odihnei şi sergentul deşi se mira ce zvelt şi ce mic de stat era superiorul lui, aştepta respectuos ca acesta să-i spună (în niciun caz nu-şi putea închipui că Maddalena era o femeie

şi apoi la *rumi*-i ăştia orice ai vedea, cât de sucit, nu trebuie să te mire) cum de se găsea fără nicio escortă, într-o oază care nici nu e însemnată pe hărţile statului major. Şi cu tot respectul lui pentru uniformă şi galoane, Ibn ben Kedaş nu se putu stăpâni să nu-şi dea cu părerea:
— Tu rămas poate urmă, domn locotinent. Şi nu ştii acum unde te duci…

Maddalena confirmă zâmbind. — Care e postul cel mai apropiat? Te-ai putea tu duce la Kalaa-Matmata?

Indigenul bătu din călcâie.

— Infanterist bun duce acolo unde trimes locotinent. Eu iubeşte Franţa. Dacă tu spune Kalaa Matmata, eu duce Kalaa Matmata.

— E departe?

— Mult departe. Asta nu pasă pe tine. Când tu vrei eu fiu Kalaa Matmata? Diseara?

— Dacă poţi?

— Sunt Kalaa Matmata astăseară. Iau camila de la caravană şi hop la mine acolo.

— Ai să dai aceste două hârtii comandantului pieţei şi ai să-i spui să vină imediat. Mă înţelegi? Imediat. E foarte grav.

Maddalena şi subofiţerul păliră în acelaşi timp.

— Agitaţie în *djiş*-uri?

— Da. Comandantul trebuie să vie neîntârziat. Pe aici unde ajungi? Şi tânăra fată întinse braţul.

— Pe aici, repetă sergentul urmărindu-i privirea, la Bu Kedaş, trib al meu. Pe urmă la Bir Kraşfa. Şi pe urmă la Dehibat…

— Da, da… Şi pe urmă?

— Tripoli… Italieni, *Makaş* Italieni.

Maddalena zâmbi. — Chiar acolo mă duc.

Poţi să-mi dai o călăuză?

— Da, domn locotinent. Îndata.

Sergentul se întoarse dând câteva ordine scurte. Din grupul indigenilor ieşiră doi, unul aducând sergentului o cămilă echipată, celălalt, doi cai pentru Maddalena şi

călăuză.

— Grăbeşte-te Ibn ben Kedaş, spuse Maddalena mulţumită.

— Da, domn locotinent. Dar la tine acum, eşti prieten la sirgent Ibn ben Kedaş. Toată lumea primeşte bine la tine. Dacă cineva nu vrea ascultă la tine, tu spui la mine şi eu taie capu la el. Tu acum mare şef la trib Kedaş pentru că Ibn ben Kedaş, prieten la tine, este fiu la caid de la Kedaşi şi toată lumea ascultă.

Şi cu acestea sergentul încăleca pe cămila îngenunchiată şi pomi apoi călare în deşert.

CAPITOLUL 6.
VIZIUNEA DE NEUITAT

Caravana se formă la loc. Indigenii strângeau cămilele, câinii de rasa *slughi* lătrau din răsputeri. Maddalena era uimită că Berberii nu-şi manifestaseră mirarea în mod mai vehement, dar autoritatea sergentului indigen era atât de mare încât impusese tuturor tăcere.

— Tu vine, domnul locotenent.

Maddalena se întoarse. Tânărul ei călăuz se grăbea să plece. Maddalena se gândi la urmăritorii ei.

— Poţi să le spui că dacă întâlnesc oameni din alte triburi, să-i îndrepte pe o pistă greşită?

Tânărul indigen chemă pe un bătrân şi-i vorbi în şoapte arătându-i pe Maddalena şi direcţia opusă a celei pe care urma s-o ia. Bătrânul şef zâmbi făcând semn că înţelesese.

— Tu poate fi liniştit, domn locotinent. Ei nu ajunge la tine. Noi spune tu plecat Kalaa Matmata.

— Bine. Atunci să mergem.

După un sfert de oră ajunseră la o *kasbah* unde schimbară caii. Maddalena n-avea decât un singur gând: să vadă ce se petrecea la această frontieră misterioasă în dosul căreia se urzea o dramă cumplită. Îşi aduse aminte de cele auzite din gura comandantului Amalfi şi a Naidei, şi voia cu orice preţ să împiedice groaznica trădare a tinerei femei. Toată ziua şi o bună parte din noapte, mai schimbând odată caii, cei doi călăreţi străbătură bledul nesfârşit. Maddalena se înfăşurase într-un burnus împrumutat de tânărul indigen şi părea una cu calul; nu

mai simţea nici oboseala, nu mai avea decât un scop: să ajungă la frontieră. Spre miezul nopţii totuşi simţi că pleoapele i se închid — de două nopţi nu dormise decât o oră. Spiritul ei rămânea treaz dar trupul îi era istovit. De altfel şi tânărul călău părea obosit. În zorii zilei ce doi călăreţi nocturni ajunseră la o colibă părăsită.

— Opreşte, domn locotinent. La tine doarme. Eu veghează.

— Trezeşte-mă peste două ore.

— Da, domn locotinent.

Tânăra fată se întinse pe nisip şi căzu, imediat într-un somn greu. Vag auzi în jurul ei şoapte, tropot de cai, apoi zgomotul unui grup care se depărta. Se trezi mult mai târziu, când soarele era sus pe cer. Spre uimirea ei văzu în interiorul colibei dărăpănate cei doi cai legaţi cu o frânghie iar tânărul călăuz, treaz, pândea parcă un duşman invizibil, cu degetul pe trăgaciul revolverului Maddalenei.

— Ce s-a întâmplat? şopti tânăra fată.,

— Ei trecut.

— Cine? întrebă ea speriată.

— Ei.

Maddalena înţelese. Tânărul indigen îi explică:

— Tu dormit, domn locotinent, eu vrut vine înăuntru când auzit tropot de cai. Eu luat revolver al tău pentru trag, dacă trebuie. Ştiu trag. Ibn ben Kedaş învăţat la mine.

— Au fost mulţi?

— Pote doisprezece sau mai multe şi o *buita* (fată) călare şi un rumi cu haine alb şi soldaţi cu *muk hala* (puşcă). Tu înţelege?

— Încotro mergeau?

— Unde şi noi. Atunci tu ascunde şi noi merge după ei.

Porniră în goană. Madalena nu se mai îndoia de fidelitatea însoţitorului ei, în schimb era stăpânită de o altă teamă: nu făcuse oare rău că nu pornise cu Ibn ben-Kedaş la Kallaa Matmata în loc să vrea să-şi îndeplinească

misiunea până la sfârşit? Dacă iar dădea peste Naida — şi nu se îndoia că „fata” observată de călăuz era duşmanca ei iar omul în alb, comandantul Amalfi — nu era oare totul pierdut?

Maddalena şi indigenul sosiră la ultimul sat barbar dinainte de frontieră, Djneien, cum îi spuse călăuzul. Străbătu ulicioarele strâmte ale satului şi se opriră în faţa unei case.

Uşa se deschise şi un moşneag frumos apăru în prag. Zărind călăuzul, păru surprins şi examină cu oarecare nelinişte pe însoţitorul acestuia. În două-trei fraze indigenul explică prezenţa lor şi bătrânul Arab se înclină respectuos.

— Eşti la tine acasă, sidi locotinent.

Caii intrară în curte, poarta se închise fără zgomot.

— Cine eşti tu? întrebă Maddalena.

— Mă numesc Ibn ben Kedaş ca şi acel pe care l-ai întâlnit în *bled,* sidi locotinent. Sunt bunicul lui şi am slujit ca *mokihazni* în armata franceză din Maroc cu sidi colonel Prouvayre.

Tânăra fată păli şi desfăcându-şi cu un gest viu şi necugetat burnusul se îndreptă spre bătrânul arab cu mâinile întinse.

— L-ai cunoscut pe colonelul Prouvayre? Sunt fiica lui! De îndată ce rostise acest cuvânt, îl regretă, dar bătrânul arab zâmbi:

— Mi-o închipuiam, domnişoară locotinent. Eşti prea gingaşă ca să fii bărbat ofiţer. Dar asta te priveşte. Dacă eşti fiica lui sidi Prouvayre, totul aici îţi aparţine. Vino, dacă vrei să vorbeşti, vei vorbi. Dacă vrei să taci, vei tăcea.

Conduse pe tânăra fată înăuntru, bătu din palme şi de îndată două femei berbere aduseră mâncărurile tradiţionale pe tăvi de aramă. Maddalena îmbucă cu poftă.

După ce se sătură, mulţumi bătrânului, şi-i spuse:

— Dacă mă trădezi vei primi o bună răsplată…

Arabul ridică mâna: — Alah e Alah. Niciodată n-am trădat pe nimeni, necum pe un francez.

— Atunci ascultă. Trebuie să-mi procuri un costum indigen şi trebuie să plec cu tine. Cred că vom putea ajunge la frontieră peste câteva ore.

— Ba chiar în mai puţin de o oră, spuse bătrânul. În cinci zeci de minute.

Bine. Îmi voi pune vestminte de fată arabă, deoarece tot ai ghicit că sunt fată. Dacă vrei voi trece drept fata ta, iar călăuzul va fi fiul tău. Trebuie sa văd ce se petrece acolo. Apoi fiul tău se va întoarce pentru a da alarma.

— Bine. Va fi cum porunceşti.

— Şi vei spune servitoarelor tale să nu sufle un cuvânt nimănui.

— Servitoarea servitorului lui Alah e mută. Nimeni nu va fi în stare să smulgă limbii ei o trădare.

După un sfert de oră ieşi din cameră unde lăsase pe Maddalena şi dădu câteva ordine. Un sclav aduse trei cai minunaţi şi focoşi. Bătrânul porunci să li se pună harnaşamentul, îngriji şi de arme şi încălecă. Nepotul urcă pe alt cal; cel mai frumos fu rezervat Maddalenei. Când aceasta apăru în prag, îmbrăcată cu un costum arab de mătase brodată, era atât de frumoasă, cu toate că era trasă la faţă, încât bătrânul arab îşi împreună mâinile.

— Sunt bine astfel?

— Fiica lui Mahomed nu era atât de frumoasă ca tine, Alah să mă ierte. Acoperă-ţi obrazul cu un văl, pentru ca soarele să nu fie orbit. Şi după această declaraţie pompoasă, spuse tinerei fete ca să încalice.

— Să mergem, spuse bătrânul. Iată ce te sfătuiesc. Sunt Ibn ben Kedaş, fost şeic al tribului. Mă duc la Uezen, unde se petrec evenimentele, care te interesează şi care nu mă privesc, dar unde pasc vitele mele. Tu vei vedea ce vei vroi, iar eu îmi voi vedea de treburile mele. Apoi ne vom întoarce dacă vrei.

— Şi nu te temi că Italienii au să se lege de tine?

Bătrânul arab ridică mândru capul:

— Dacă vreun rumi ar îndrăzni să se atingă de un fir de păr al lui Ibn ben Kedaş, tot Islamul s-ar răscula pentru a-l răzbuna. N-ai nici o grijă.

Cei trei cai ieşiră pe poarta larg deschisă. Maddalena cu faţa acoperită de văluri, călărea între bătrânul şeic şi tânărul călăuz. Atât era de iubit şi de stimat moşneagul, încât indigenii îi sărutau în drum poalele humusului. Ajunşi pe câmp, caii porniră în galop. Deodată arabul apucă braţul Maddalenei şi, arătându-i spre o moviliţă, îi şopti: — graniţa.

Un indigen sta de pază cu arma-n mână. Moşneagul îi spuse câteva cuvinte şi se adresă apoi Maddalenei: — Nu trebuie să te temi de nimic. Eşti cu mine. Şi porniră mai departe. Deodată, pe când coborau povârnişul, Maddalena scoase un ţipăt înăbuşit: — Priveşte!

În faţa lor pe nisipul galben, şase contra torpiloare se înălţau imense ca nişte fortăreţe uriaşe îndreptate spre frontieră în mijlocul pustiului nemărginit.

CAPITOLUL 7.
ORA H.

Maddalena trase violent de căpăstru calul bătrânului arab, repetând: — Priveşte.

Şeicul ridică din umeri: — Văd, dar nu sta aci, căci dunele de nisip au urechi şi ochi. Trebuie să înaintăm. Atenţie.

Într-adevăr doi soldaţi înarmaţi alergau ameninţători spre călăreţi, strigându-le răstit:

— Ce căutaţi aici?

Bătrânul arab înaintă singur în faţa lor, simulând că nu înţelege întrebarea pusă în italieneşte şi răspunse în arabă. Un interpret îi tălmăci cuvintele. Arabul întinse braţul spre sud apoi spre Uazen unde voia să se ducă. Maddalena urmărea cu inima strânsă această discuţie întrebându-se cum avea să sfârşească. Se mai ivi un ofiţer, apoi încă alţi doi şi în cele din urmă sosi cu automobilul un al treilea. Maddalena recunoscu cu groază pe comandantul Amalfi, îmbrăcat cu uniforma lui de ofiţer de marină. Şeicul reîncepu discuţia, vorbind autoritar. Dar Amalfi, întorcându-se către colaboratorii săi, declară:

— N-are a face, deoarece au văzut ce au văzut trebuie să-i ţinem aci. Nu înţeleg cum au trecut, dar în orice caz nu vreau să plece mai departe. Bătrânul, încercuit de doi soldaţi, făcu semn Maddalenei şi tânărului ghid să se apropie, iar apoi Arabul făcu prezentările. — Fiica mea şi nepotul meu, sidi comandant.

— Bine, spuse Amalfi, fără să recunoască pe Maddalena, care avea faţa acoperită. Vei fi reţinut la

biroul afacerilor indigene până mâine. În caz că informaţiile ce le dăduşi se vor dovedi inexacte, vei fi împuşcat chiar astă seară.

— *Mectub.* Aşa a fost scris, spuse şeicul calm. Află, sidi comandant adăogă el cu un zâmbet batjocoritor care dispăru imediat, că şeicul Ibn ben Kedaş nu trădează niciodată.

Micul grup pomi înconjurat de soldaţi spre cartierul indigen; Maddalena, deşi copleşită de nelinişte, privea mereu în jurul ei, ca să-şi dea bine seama de tot ce se petrecea. Era într-adevăr un formidabil şantier de construcţii navale, construit în plin nisip. Cele şase torpiloare, aliniate, erau îndreptate cu prora spre nord-vest ca să fie luate de valuri din faţă. Echipe de marinari îmbrăcaţi în alb, încărcau chesoane, ofiţerii urcaţi pe paserele învârteau în toate direcţiile velele înarmate şi dădeau ordine ca pentru o bătălie.

Deodată Maddalena văzu ieşind dintr-o colibă dărăpănată două personagii pe care le recunoscu cu groază: erau Sampieri şi Naida. Se apropiară de Amalfi, cerându-i explicaţii. Acesta le răspunse în italieneşte cu glas tăios:

— Nu vă neliniştiţi. Acest bătrân imbecil a trecut nu ştiu cum frontiera şi a reuşit să ajungă aci, dar e cunoscut prin partea locului căci vine adesea să-şi vază de vitele lui. Toată lumea îmi garantează pentru el şi de altfel îl pun în imposibilitate să ne dăuneze.

— Totuşi…

— Ocupă-te de misiunea d-tale, doamnă şi lasă-mă.

Grupul se depărtă şi ajunse la primele case din sat. Peste tot domnea aceeaşi fierbere. Prizonierii fură duşi într-o casă, ai cărei locatari încărcau ultimele mobile şi lăzi pe camioanele ci’ aşteptau pe şosea. De altfel în întreg satul, indigenii îşi adunau în grabă vitele şi boarfele şi porneau în bejanie ca şi cum vreo molimă ar fi căzut asupra cătunului, ameninţând întreaga populaţie. Amalfi intră într-un birou şi închise uşa. Se mai auziră cuvintele

lui: —* Domnule amiral, eu sunt. Restul se pierdu.

Despărţit brutal de aşa zisa lui fiică şi de nepotul lui, şeicul nu putea decât să schimbe cu ei priviri pline de tâlc. De asemeni schimbă câteva amabilităţi cu indigenii din Uazen, căpătând peste tot răspunsuri pline de respect. Apoi Amalfi ieşi din birou chemând pe moşneag în cameră. Peste puţin, doi soldaţi luară pe Maddalena şi pe tovarăşul ei, care rămăseseră în curte si-i închiseră pe amândoi într-o încăpere zăbrelită şi apărată de două uşi bătute în cuie, în faţa cărora stăteau de pază doi soldaţi înarmaţi. Indigenul se aplecă spre Maddalena.

— Domnişora locotinent, şopti el. Prietenii de la Ibn ben Kedaş spus adineaori este aci un prizonier.

— Un ofiţer francez?

— Nu ştiu…

Maddalena tresări şi şopti:

— Trebuie să fugim.

— Să fugim, sidi locotinent asta nu se pote.

— Trebuie totuşi să găseşti un mijloc.

— Nu există. Ba da… Nu uita că tu fiica de la Ibn ben Kedaş. Nu sufla un cuvânt şi urmează-mă. Dă-mi revolver al tău. Poţi fi sigură că eu întrebuinţez cu folos.

Deschise poarta şi dădu lămuriri în limba *sabir,* din care marinarii ce păzeau încăperea, nu pricepeau boabă. Unul din ei se duse după interpret. Respectul arătat de către toţi indigenii bătrânului şeic îi impresionase şi pe ei.

— Du-te cu soldat, domnişora locotinent, spuse călăuza. Am spus la el că ai păcătuit la tine şi trebuie să faci baie ritual pentru că la tine eşti „necurată”, nu spui nimic şi nu te împotrivi la nimic. Dacă întreabă la tine ceva, taci şi aştepta clipa prielnic. Un femeie nu estem bănuit.

Condusă de soldat, Maddalena străbătu o curte şi ajunse la biroul dragomanului, care-i puse câteva întrebări grăbite în limba arabă.

Tânăra fată nu pricepu nimic dar dădu din cap afirmativ. Interpretul se adresă soldatului:

— Poţi să mi-o laşi. O duc în camera femeilor. Şi într-adevăr o conduse într-o altă încăpere, unde erau adunate câteva Berbere bătrâne. Femeile îngenunchiară în faţa fiicei preferate a şeicului Kedaşilor. O dezbrăcară, o îmbăiară, o îmbrăcară din nou şi-i dădură să mănânce. În acea clipă îşi făcu apariţia o bătrână sclavă negresă, în care Maddalena recunoscu cu nelinişte pe Fatma, servitoarea Naidei.

Totul era pierdut. Dar bătrâna sclavă zâmbi fetei şi nu spuse nimic; apoi se apropie de Maddalena, şoptindu-i:

— Eşti iarăşi prizonieră. Vezi că nu te ajută la nimic să fugi de scrisa ta.

Maddalena lăsă capul în piept; bătrâna Fatma o luă de mână şi o duse într-o cameră vecină, unde pe un pat, în fundul camerei, stătea întins un bărbat. Când acesta întoarse capul spre ea, Maddalena îşi recunoscu logodnicul.

— Tu? bâigui el. Atunci totul e pierdut.

Dar în câteva cuvinte, Maddalena îl linişti, povestindu-i cele întâmplate. Fatma se depărtase, lăsând pe cei doi tineri singuri. În mintea ei simplă, cei doi trebuiau să fie împreună de vreme ce amândoi erau prizonieri. Acest raţionament fu salvarea lor. Gilbert de Parţial sărise în sus.

— Am găsit. Vom face tocmai pe dos de cum am făcut alaltăieri. Dă-mi costumul tău.

— Costumul meu?

— Da. Eu ştiu araba şi voi găsi mijlocul să plec de aci.

Maddalena se lăsă convinsă şi scoase humusul, vălul, rochia şi le întinse tânărului, cu un gest atât de graţios în cât Gilbert nu se putu stăpâni să n-o sărute.

— E poate ultima noastră sărutare, Maddalena, dar orice s-ar întâmpla, până la moarte ne vom fi credincioşi unul altuia. Într-o clipă Gilbert se dezbrăcase la rândul lui şi îmbrăcase costumul Maddalenei.

— Am s-o chem pe Fatma, care mă păzeşte, şi am să-i spun că vreau să dorm. Tu te îmbraci cu hainele mele şi

te întinzi pe saltea cu spatele la zid. Pansamentul are săţi acopere părul. Abia după un ceas au să te descopere. Şi în timpul acesta eu voi fi ajuns departe.

— Te mai întorci?

— Dacă nu sunt aici încă astă seară, cu destui oameni ca să plătesc ticăloşilor acestora toate suferinţele noastre, înseamnă că am murit.

Gilbert făcu cum spusese, îşi trase vălul pe faţă, şi cu un glas schimbat, piţigăiat, vorbi ceva cu bătrâna servitoare. După o clipă dispăruse. Maddalena, culcată pe saltea, nu făcea o mişcare. Dar inima îi bătea de mai-mai să se spargă.

Trecu o oră, poate mai mult. Maddalena tot nu îndrăznea să facă o mişcare şi continua să simuleze somnul. În cele din urmă auzi cu groază deschizându-se uşa şi câteva glasuri, între cari al Naidei, discutând cu aprindere.

— Îţi spun că fiica şeicului a dispărut. A fost căutată pretutindeni. Nu e nici la tatăl ei, nici la călăuză, nici cu femeile.

— Ce tot spui d-ta? Unde să se fi dus? De altfel am şaizeci de oameni care străbat neîncetat pustiul în lung şi-n lat şi frontiera e bine păzită.

— Dar dacă fata e logodnica locotenentului?

— Şi dacă. Nu ştie un cuvânt arabă. Mi-ai spus-o chiar d-ta. Va fi prinsă.

Apoi comandantul Amalfi se apropie d e salteaua pe care era culcat presupusul Gilbert de Parţial.

— Domnule locotenent, îţi cer scuze că nu m-am ocupat de d-ta de aseară. Eram extrem de ocupat. Dar acum vei părăsi Uazen-ul fără o clipă de întârziere, căci lucrurile ar putea să ia o întorsătură proastă pentru d-ta.

Maddalena nu se clinti. Naida stărui şi ea:

— Haide, vorbeşte. Arată-ţi chipul, bobocelule!

— Lasă doamnă, porunci Amalfi. E o laşitate inutilă să-ţi baţi joc de un prizonier. Diseară, domnule locotenent, se adresă apoi Amalfi lui Gilbert, diseară la ora şase toată

faleza de la sud de Gurant va sări în aer şi apa mării va inunda terenul, mlaştinile dimprejur. La ora şapte marea va fi aci. La ora opt ridicăm ancora. La miezul nopţii, contratorpiloarele noastre vor ataca noua coastă a Tunisiei şi mâine Tunisul, Cetatea Albă, va fi a noastră. Ce ai de spus? Hai, răspunde, se răsti el enervat.

Maddalena se ridică, îşi smulse pansamentul şi strigă în uluirea generală, pe când Nadia îşi încărca revolverul:

— Spun, că sunteţi nişte laşi!

CAPITOLUL 8.
LA CE SERVEŞTE UN DIPLOMAT…

O siluetă albă fugea de mânca pământul dea lungul *liedului* Mogda, salutată din o sută în o sută de metri de focuri de armă care stârneau câte un mic nouraş de nisip în jurul calului şi călăreţei cu burnusul alb. Puţin în urmă, soldaţi călări urlau parole, ordine, se opreau ca să-şi încarce la loc puştile şi să tragă, apoi porneau iar înainte.

Două focuri, trei focuri trase tot mai de aproape. Deodată calul fugarei fu lovit de un glonte, sări în două picioare şi era cât pe ce să trântească pe călăreţ. Era Gilbert de Parţial care zorea să ajungă la graniţă. Era fără armă. Tânărul ofiţer dădea pinteni animalului rănit, dar zadarnic: un ultim glonte lovi calul în abdomen. Nenorocitul animal se prăbuşi iar Gilbert se rostogoli şi el în nisip.

— *Avanti! avanti!* răcneau urmăritorii.

Tânărul ofiţer rămăsese inert cu braţele cruce. Corbii se năpustiră asupra lui mai repede ca oamenii. Un grănicer zvârli puşca şi alergă spre el. Când ajunse, tresări. Dar era prea târziu. Gilbert îl înşfăcase de centiron, îi smulse revolverul şi-l lovi cu el în frunte pentru a-l ameţi. Apoi îl apucă cu o forţă herculană, ţinându-l ca un fel de scut împotriva urmăritorilor şi cu revolverul în mână urcă dea-ndărătelea duna. Căzu un inamic, căzură doi, un al treilea se rostogoli în nisip. Gilbert ştia să ţintească. Ajunse în vârful colinei.

— *Avanti!…*

Dar Gilbert cu o sforţare supremă aruncă trupul

bărbatului leşinat asupra celui mai apropiat dintre agresori, făcându-l să se poticnească. În acest timp, Gilbert alerga ca vântul de vale pe povârnişul dunei. Ajunse teafăr la graniţă. Urmăritorii se opriră o clipă şovăind. Nu ştiau ce să facă. Nu aveau permisiunea să treacă frontiera şi riscul era mare. Totuşi doi - trei călăreţi, mai îndârjiţi se lăsară să alunece de vale.

Gâfâind, în picioarele goale, — pierduse papucii femeieşti — stânjenit de costumul de împrumut, tânărul ofiţer simţea că-l părăseau puterile. Dar atunci auzi în faţa lui glasuri care strigau în franţuzeşte:

— Stăi! Arma la ochi! Foc!…

Gilbert abia avu timp să se arunce în nisip. O salvă de foc trecu pe deasupra capului lui şi în acelaşi timp blesteme din lagărul urmăritorilor lui. Tânărul fu înconjurat cât ai clipi de soldaţi algerieni. Ofiţerul acestora privind strania lui deghizare, îl întrebă aspru:

— Cine eşti?

— Gilbert de Parţial, locotenent aviator.

— D-ta eşti? Păi de două zile te tot căutăm.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Gilbert într-un suflet. Peste două ore va fi poate prea târziu.

Şi cu cuvinte întretăiate explică salvatorului lui cele ce se petreceau. Ofiţerul, un bătrân căpitan cu mustaţa albă, răspunse:

— Ai dreptate. Am tot ce ne trebuie.

Fluieră strident şi restul detaşamentului, care aştepta într-o colibă părăsită, sosi în pas alergător la faţa locului. Ofiţerul ordonă:

— Montaţi antena T. F. F. Repede!

— Daţi alarma, gâfâi Gilbert, căzând leşinat pe nisip.

Trei oameni îl ridicară. Când deschise ochii era întins pe o mână de paie, la umbra unei *kasbach.* Dădu în lături bidonul cu apă rece ce i se întindea şi se întoarse către ofiţerul care cu casca la ureche trimetea în cele patru vânturi destăinuirile extraordinare, pe care i le făcuse Gilbert.

— Alo? da? aţi descoperit la Guran un bătrân Arab şi un Italian? Da... Lăzile cu explozibile au fost scufundate în mare? Bine... Nu mai e, aşa dar, primejdie... Ce avem de făcut? Să intrăm în Tripolitania? Bine, de vreme ce vă luaţi răspunderea. Italianul a făcut mărturisiri... Perfect... Vom fi acolo în chiar astă scară.

Scoase receptoarele, pe care radiotelegrafistul le puse în lada cu aparatul de emisiune şi de recepţie şi în timp ce oamenii demontau antena, bătrânul ofiţer se adresă tânărului său camarad: — Poţi să umbli?

— Da. Nu ţi-am spus totul. Logodnica mea e acolo. Vreau... Vreau s-o salvez.

— Am aci patru sute de oameni, zece mitraliere şi un tun de câmp. Adversarii noştri trebuie să nu bănuiască nimic. Agentul lor, care aducea instrucţii de la Uazzen a fost arestat. Diseară vor fi cu toţii în faţa Curţii marţiale.

— Dar vai...

— Noi ne vom continua drumul spre sud, ocrotiţi de dune. Nu vom putea fi văzuţi în defileul djebel-ului Duirat prin care mergem, decât dacă două avioane duşmane vor zbura deasupra noastră. Dar tovarăşii d-tale care au plecat de la Bizerte odată cu noi; trebuie să-şi ia zborul peste câteva clipe. În curând ne vor apăra de departe împotriva oricărui atac. Vom ajunge astfel la frontiera tripolitană la Uazzen. Vom fi acolo noaptea, destul de târziu pentru ca adversarii noştri să nu se aştepte la nimic, convinşi că marea va năvăli peste nisipuri. Vom împresura satul ajutaţi de o escadrilă, cerută de urgenţă de la Bizerte.

— Să plecăm, spuse Gilbert sculându-se. Sunt gata. Numai să nu ajungem prea târziu!

Un detaşament de soldaţi îşi înşeua caii. Tânărul ofiţer îmbrăcat acum cu o uniformă ostăşească dată de căpitan, încălecă. După zece minute, în kasbah nu mai rămăseseră decât câteva paie. Bătrânul căpitan călărea în fruntea detaşamentului alături de Gilbert, a cărui nerăbdare abia o putea ţine în frâu. În două rânduri

întâlnind câte o apă, se opriră să lanseze radiotelegrame. A doua oară căpitanul declară:

— Avioanele sunt la Bir Fantasia. Pe la ora 8 când se va fi lăsat întunericul îşi vor lua zborul pentru a veni în ajutorul nostru.

Soarele era pe asfinţite când ofiţerul se mai opri odată pentru a organiza atacul. Peste o jumătate de oră dominau deşertul, în faţa Uazenului.

— Înainte băieţi! Acu'i acu'!

Şi căpitanul coborî în goană panta, urmat de Gilbert şi de detaşamentul de călăreţi cu puşca încărcată, — în timp ce mitralierele făceau un ocol ca să atace satul din flanc, odată cu tunul ce luase poziţie pe creastă.

În lumina palidă a lunii cele şase contratorpiloare se înălţau pe nisip cu o înfăţişare fantasmagorică. Nu se auzea niciun zgomot totul era calm. Deodată, dintr'o turelă de observaţie, se auzi un strigăt — *Avertite!*... (Atenţie).

Căpitanul îşi strânse oamenii. — Înainte!

Cât ai clipi ajunseră lângă vapoare, şi descălecară ca să se arunce la asalt. Fură salutaţi de un nou strigăt: — *Fermatevi!..* (Opriţi-vă).

Dar nu mai era timp. Cu avânt înfocat cei patruzeci de francezi urcară scările de fier şi se năpustiră cu baionetele şi revolverele asupra marinarilor uluiţi şi incapabili să reziste, majoritatea neînarmaţi. În câteva minute cele trei vapoare fură ocupate. Gilbert, care făcuse o razie rapidă prin sat, însoţit de câţiva oameni, văzuse că acolo nu mai era ţipenie de om. Se întoarse la contratorpiloare. Soldaţii şi ofiţeri din corpul de debarcare duşman erau parcaţi, dezarmaţi, jos pe plajă, sub supravegherea câtorva francezi cu arma la ochi.

Gilbert nici nu se uită la prizonieri, ci cu revolverul în mână coborî în inima vaporului îmbrâncind pe cei care-i stăteau în cale, şi urlând cu disperare:

— Maddalena!

O chemare îi răspunse. Glasul ei îl călăuzi, împinse o

poartă de fier şi se văzu într-o sală unde se aflau comandorul Amalfi, amiralul şi alţi doi ofiţeri. În faţa lor tânăra fată şi doi Arabi aşteptau decizia supremă.

Dar la vederea noilor veniţi, ofiţerii de marina se turburară şi se sculară în picioare.

— Ce înseamnă asta?

Gilbert înainta şi le strigă cu un glas biciuitor: — Sunteţi prizonieri de război, domnilor.

— Cu ce drept?!

— Supuneţi-vă. Vasele dv. Sunt în mâinile noastre şi dacă opuneţi rezistenţă — ascultaţi!

Prin boitele de oţel se auzi zbârnâitul dătător de groază al motoarelor escadrilei. Amalfi izbucni într-un râs sălbatic. — Ţi-ai făcut socotelile fără marea. Peste zece minute voi veţi fi în mâinile noastre.

— Ba te înşeli. Complicii d-tale sunt arestaţi. Proiectul d-tale e dat pe faţă, totul s-a isprăvit pentru d-ta!…

Ofiţerii păliră, apoi Amalfi plecă deprimat capul, bolborosind: — Bine domnule, mă predau. Vii la timp. O clipă mai târziu logodnica d-tale ar fi fost executată.

Urcară toţi pe punte. Pe bordul celorlalte crucişătoare se vedeau soldaţii francezi. Din ordinul căpitanului se aprinseră luminile. Avioanele escadrilei de ajutor aterizau pe rând. Nu se trăsese niciun foc de armă.

Deodată ateriză un ultim avion, pilotul sări din carlingă şi urcă într-o goană nebună pe punte răcnind: — *Sentite!* (Ascultaţi).

Amalfi se întoarse cu o speranţă în suflet spre aviator. Acesta întinse un plic şi se prezentă: — Căpitanul Dolfi de la statul major din Tripolis. Citiţi.

Amiralul Amalfi rupse tremurând plicul, citi câteva rânduri pe care le întinse apoi mut lui Gilbert şi căpitanului. Descifrară.

— Oficial. Paris către Roma şi Roma către Paris. Toate ostilităţile interzise. Comisiunea va judeca delictele. Tribunalul din Haga a fost avertizat. Sunt prevăzute

indemnizaţii. s-a *hotărât şedinţa extraordinară a Ligii Naţiunilor*. *Trupele franceze să-şi reocupe posturile. Crucişătoarele să fie dezarmate*. *Instrucţii urmează*. *Interim*.

Căpitanul îşi muşcă mustaţa.

— Păcat. Toţi diplomaţii ăştia sunt nişte dobitoci. Vă salut, domnilor.

Peste o oră torpiloarele fără de glorie dormeau în deşertul imens şi tăcut.

EPILOG.

— Să cred că eşti aci, Maddalena?

— Da, Gilbert, iubitul meu.

Cei doi tineri, în sfârşit unul al altuia după atâtea grele încercări, se ţineau strâns îmbrăţişaţi sub cerul albastru al Rivierei. Doamna de Prouvayre îi priveau zâmbind.

— Doriţi ziarele, domnule căpitan?

O ordonanţă întinse o gazetă ofiţerului care fusese înaintat în grad. Gilbert o desfăcu, şi deodată încruntă din sprâncene arătând logodnicei lui trei informaţiuni:

„S-a vărsat Băncii Franţei o sumă de 20 milioane aur cu titlu de indemnizaţii pentru incidentele tunisiene.

„Trei italieni indezirabili: Santorio, Pietro şi Sampieri au fost condamnaţi la 10 ani închisoare la Alger”.

„Căpitanul de vapor Amalfi a fost condamnat la 5 ani fortăreaţă. *Complicea lui, o femeie, a fugit”.*

— Ei spuse d-na Prouvayre, fără victime nu se poate…

---- SFÂRŞIT ----